

Viața între alegeri, sens și veșnicie

Ciclu de prelegeri

*Săptămâna de rugăciune
pentru tineret,
20 februarie - 1 martie 2026*

realizat de

*Departamentul de Tineret
al Uniunii Române a
Advenștilor de Ziua a Șaptea
- Mișcarea de Reformă*

Colectivul de redacție:

Iosif Siko, Ghiță Ulici, Sandu Toma,
Daniela Picu, Florin Dărămuș
Colaborator de ediție: *Horia Ioniță*
Tehnoredactare: Daniela Picu
Imagini: www.123rf.com, pexels.com

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
e-mail: info@farulsperantei.ro
www.farulsperantei.ro

ISSN 1223-8872

Cuprins:

1. Viața - un dar sau o întâmplare

Camen Bianca — Conferința Oltenia

2. Timpul - prieten sau dușman

David Matei — Conferința Banat

3. Plăcere vs. sens

Eusebiu Man — Conferința Ardealul de Nord

4. Puterea nevăzută care ne formează

Alina Barnea — Conferința Moldova

5. Identitate — Cine ești cu adevărat

Diandra Anghel — Conferința Muntenia

6. Între două căi

Andrei Șuteu Albu — Conferința Ardealul de Sud

7. Ce rămâne în urma ta?

Horia Ioniță — Uniune, Departamentul de Tineret

Departamentul de tineret al
Uniunii Advenștilor de Ziua a Șaptea
- Mișcarea de Reformă

ne propune o săptămână de rugăciune în cadrul căreia vom avea posibilitatea să reflectăm asupra sensului vieții, și să înțelegem că de alegerile pe care le facem în mod inevitabil la fiecare pas depinde ceea ce va urma când acest segment pe care obișnuim să-l numim „viață” se va sfârși.

Asumă-ți responsabilitatea pentru viața pe care o ai și trăiește frumos, ca un copil de Dumnezeu, alegând totdeauna ceea ce este nobil și demn, ferindu-te de tentații înșelătoare, de tovarășii periculoase, de terenuri nesigure.

Trăiește fiecare zi cu Dumnezeu și primești asigurare că viața nu se va sfârși, cu se va continua cu veșnicia.

Editorii

Prelegerile au fost realizate de tineri din fiecare dintre cele șase Conferințe care compun Uniunea Română a Advenștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă, în colaborare cu Departamentul de Tineret al Uniunii.

Viața

Între alegeri, sens și veșnicie

Ce este viața? Un ritm alert în care ne trezim imediat ce devenim conștienți și pe care-l continuăm neîntrerupt până la mormânt? Un set de îndeletniciri specifice fiecărei etape de vârstă? O mulțime de provocări cărora suntem chemați să le facem față? Toate acestea și multe altele sunt într-adevăr caracteristici ale vieții pe care, de altfel, ne este foarte greu să o definim cu adevărat.

Cu toate acestea, oricât de neclar ne-ar fi termenul, suntem antrenați în viață, o trăim, mai mult sau mai puțin perceptibil, și doar o mică amenințare a încetării ei ne dă fiori și ne face să o prețuim mai mult. Oamenii de știință luptă din răspuțeri să găsească remedii pentru prelungirea vieții, experții construiesc adăposturi și apărători pentru situații de urgență și cu toate acestea viața se întrerupe fără să anunțe, curmând deopotrivă firul vieții tinerilor sau vârstnicilor, săracilor sau bogaților.

Gândul veșniciei pus în genele noastre de Însuși Creatorul ne face să privim încrezători peste prognosticurile amenințătoare potrivit cărora oricât de lungă ar fi viața, tot la mormânt se termină, și să sperăm că există un „dincolo”, și nu unul oarecare, unul care nu se poate compara cu ceea ce trăim aici.

Să ne oprim o clipă din alergare și să ne rezervăm o săptămână de rugăciune și meditație, una în care subiectul viață să fie aprofundat în lumina cuvântului lui Dumnezeu, urmărind relația care există între alegerile pe care le facem, sensul pe care-l dăm vieții și dobândirea vieții veșnice.

Da, există veșnicie și ceea ce este interesant, este faptul că ea nu începe „dincolo”, ci aici. Putem trăi de aici ca în prezența Celui nevăzut, alegând să trăim cum Îi place, să ne bucurăm de minunile Lui și să ne simțim utili și fericiți, punându-ne în slujba celor pentru care El Și-a dat viața.

Am fost creați să trăim veșnic. Și dacă astăzi avem de făcut alegeri, nu este pentru că Dumnezeu Și-ar fi schimbat părerea cu privire la viitorul nostru, ci datorită păcatului care, punându-și amprenta pe tot ceea ce a fost creat, ne face să fim nepăsători de darul vieții și să fim tentați să alergăm după „nimicuri”, să credem încă minciuna că „nu vom muri” sau să ne măgulim cu ideea că în final oricine va fi mântuit.

Să creăm un echilibru între teamă și nepăsare, între spaimă și indiferență, și să acceptăm că avem un Dumnezeu bun și drept în același timp, un Tată care ne iubește atât de mult pe fiecare în parte încât nu poate accepta ca vreun păcătos să perturbe liniștea vreunui copil al Său, în noua Lui Împărăție.

Alege astăzi să primești darul vieții, așa cum este el: frumos, nobil, prețios, regeșc. Asumă-ți responsabilitatea pentru o astfel de viață și trăiește fiecare moment ca un copil de Dumnezeu. Nu-ți permite plăceri care nu zidesc; nu te complace în senzații trecătoare; nu-ți pierde vremea în tovărășii care te duc în jos. Nu te rușina să fii non-conformist, atunci când pretențiile oamenilor vin în contradicție cu cuvântul lui Dumnezeu. Nu te considera prea important ca să nu poți ajuta un suflet care are nevoie de tine. Fii tu însuși, un „sine” controlat de un „așa stă scris”, o copie fidelă a Celui care a fost Omul Perfect, reflectarea slavei divine și imaginea Dumnezeului nevăzut.

Atunci ai pășit imperceptibil pe traseul vieții și chiar dacă vei mai dormi o noapte în mormânt, viața ta va fi una sigură care nu va avea sfârșit, ci se va continua în veșnicie.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Daniela Picu

VIAȚA un dar sau o întâmplare

Camen Bianca

- Conferința Oltenia

UN DAR, NU O COINCIDENȚĂ

„Cât de minunat este să știi că același Dumnezeu care a creat munții, pădurile și stelele, care a alcătuit întregul univers, a privit spre pământ și a știut că lipsea cineva ca tine.”

Am auzit cândva această idee înduioșătoare care mă trimite cu gândul la cuvintele psalmistului: „Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai țesut în pânțele mamei mele. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele.” (Psalmi 139:13-16)

Cât de mare și minunat este Dumnezeu nostru! El ne-a creat cu intenție și dragoste, dându-ne un scop și o valoare fiecăruia în parte.

Cum putem crede oare că existența noastră pe pământ este o întâmplare?

„În mâna Lui este sufletul fiecărei ființe și suflarea a tot ce trăiește.” (Iov 12:10)

„Fiecare copil primește viața de la Dumnezeu. Grijă Lui veghetoare este asupra mamei și a copilului nenăscut. El este Cel care păzește procesele tainice ale dezvoltării înainte de naștere, formând trupul și mintea pentru scopul Său.” — *Căminul adventist* p. 280.

„Pentru fiecare copil care se naște în lume este transmis mesajul:

„Dumnezeu este dragoste. Viața pe care Dumnezeu a dat-o este o încredințare sfântă. Niciun copil nu este adus în lume fără cunoașterea și grija Tatălui nostru ceresc. În planul Său pentru fiecare viață nu există loc pentru accident sau întâmplare.” — *Divina Vindecare*, pp. 396-397

VIAȚA - UN DAR CU UN SCOP VEȘNIC

„Viața fiecărei ființe omenești a fost atent luată în

considerare de Dumnezeu. Chiar înainte de naștere, scopul Său este ca acea viață să împlinească ceva spre slava Lui.” — *Educație* p. 262.

„Fiecare copil este o ființă unică, cu individualitatea sa proprie. Dumnezeu l-a creat cu daruri și talente speciale, care trebuie descoperite și cultivate. Niciun copil nu seamănă cu altul, și este voia lui Dumnezeu ca fiecare să se dezvolte în felul său, potrivit scopului pe care El l-a rânduit pentru viața lui.” — *Îndrumarea copilului*, p. 453

Așa cum un arhitect își întocmește proiectul și își pregătește devizele pentru o nouă locuință, tot așa Dumnezeu plănuiește ce anume va fi fiecare persoană, încă înainte ca sufletul acela să se nască pe lume. Persoanei îi revine sarcina să hotărască dacă va urma sau nu planul divin.

„Fiecare om are o viață de trăit, un caracter de format și o lucrare de împlinit. Creați pentru a-I sluji lui

Dumnezeu, suntem responsabili înaintea Lui pentru folosirea tuturor darurilor noastre: timpul, talentele și ocaziile primite.

Fiecare are un loc în planul veșnic al cerului. Fiecare este chemat să lucreze în cooperare cu Hristos pentru mântuirea sufletelor.”

— *Educația*, p. 225

„Totul depinde de buna folosire a voinței. Puterea de a alege a fost dată oamenilor de Dumnezeu; ei trebuie s-o exercite. Nu îți poți schimba inima, nu poți, prin tine însuși, să-I dai lui Dumnezeu afecțiunile ei; dar poți alege să-I slujești. Îi poți preda voința ta; iar El va lucra în tine atât voința, cât și înfăptuirea, după buna Lui plăcere.” — *Calea către Hristos*, p. 47

CREAȚI PENTRU A FI BINECUVÂNTARE

Viața este un dar de la Dumnezeu, atât pentru tine — având privilegiul de a te bucura de tot ceea ce are ea frumos și curat de oferit — dar și o șansă de a fi binecuvântare pentru cei pe care îi întâlnești.

„Fiecare suflet este prețios înaintea lui Dumnezeu. În fiecare ființă umană El vede posibilități pe care noi înșine nu le putem zări. Oamenii se pot opri la înfățișarea exterioară, dar Dumnezeu privește dincolo de chipul aspru, spre conflictul ascuns dintre păcat și suflet. În fiecare persoană El vede pe cineva ce poate fi readus la chipul Său.

Moneda pierdută, oaia rătăcită, fiul risipitor nu simbolizează doar pe cei păcătoși sau nepăsători, ci și pe cei răniți și zdrobiți, pe cei abuzați sau dați la o parte. Fiecăruia dintre ei Dumnezeu îi spune: „Tu ești al Meu.”

În înțelepciunea și dragostea Sa, Domnul cerurilor a așezat pe fiecare acolo unde poate împlini o lucrare pentru El. Nicio viață nu este lipsită de sens; nicio împrejurare nu este lipsită de scop. Dacă ne predăm Lui, ne va face vase de cinste, folositoare în locul pe care L-a rânduit pentru fiecare dintre noi.” — *Divina Vindecare*, pp. 398–409

Dumnezeu ne încredințează viața pentru a o folosi în armonie cu voia Sa, nu după impulsuri egoiste.

Dacă însă nu apreciem valoarea acestui dar și ne risipim timpul, ocaziile și talentele, viața începe să pară o întâmplare fără direcție, o curgere inertă, lipsită de sens. Astfel devenim simpli spectatori, ne trezim privindu-ne existența de pe margine, fără să ne asumăm rolul și responsabilitatea de a schimba ceva.

„Nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care este în voi, pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6:19–20).

Lucrarea încredințată ție nu poate fi perfect înlocuită de nimeni. Dumnezeu te-a înzestrat cu daruri, talente și sensibilități care îți fac rolul unic.

„Nu ne aparținem nouă înșine. Am fost cumpărați cu un preț. Tot ce avem și suntem aparține lui Dumnezeu, și ar trebui să trăim astfel încât alții să fie binecuvântați prin viețile noastre.” — *Calea către Hristos*, p. 77

RENUNȚAREA LA SINE - CALEA SPRE VIAȚA VEȘNICĂ

Egoismul este rădăcina tuturor păcatelor. Fiecare act greșit izvorăște din dorința de a-ți satisface propriile interese. Când inima este plină de egoism, iubirea de Dumnezeu și iubirea pentru aproape sunt înlăturate. Omul nu poate trăi doar pentru sine; sufletul care se închide în interesele proprii devine îngust și micșorat, iar puterile superioare ale minții și inimii sunt pervertite.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 311

„Cei care trăiesc pentru a-și satisface dorințele egoiste pun o barieră între ei și Dumnezeu. Pot acumula avere sau onoare, dar pierd bucuriile superioare ale vieții. Sufletul care se concentrează asupra propriului sine nu poate aprecia pe deplin frumusețea caracterului asemănător lui Hristos și nu poate intra în fericirea slujirii pline de iubire.” — *Parabolele Domnului Hristos*, p. 230

„Inima care este absorbită de sine nu poate găsi odihnă sau pace. Plăcerea care se concentrează asupra propriului ego duce la dezamăgire și gol interior. Adevărata fericire se găsește numai atunci când sufletul se uită pe sine în slujirea altora și trăiește în armonie cu voința lui Dumnezeu.” — *Calea către Hristos*, p. 70

DACĂ VIAȚA ESTE UN DAR, CUM AR TREBUI SĂ O TRĂIM?

„Cine seamănă în firea sa pământească va secera... putrezirea; dar cine seamănă în Duhul va secera... viața veșnică.” (Galateni 6:8).

În bunătatea Lui, Dumnezeu ne-a lăsat instrucțiuni pline de iubire și ne-a arătat cum să ne trăim viața.

„Legea lui Dumnezeu este dată oamenilor ca un gard de protecție, un scut. Prin ea calea vieții este clară. Dumnezeu Și-a dat Legea pentru ca oamenii să fie călăuziți spre ceea ce este drept și să fie feriți de rău. Este o transcriere a caracterului Său, o expresie a iubirii divine; și este menită pentru binele copiilor Săi.” — *Educația*, p. 76

„Legea lui Dumnezeu nu este o serie de cerințe arbitrare. Nu are scopul de a împiedica sau a apăsa. Fiecare poruncă este un principiu al vieții. Ascultarea lor va aduce fericire aici și va asigura fericirea în viața viitoare.” — *Cugetări*, p. 82

„Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât gândirea omenească cea mai înaltă. Evlavia — asemănarea cu Dumnezeu — este scopul care trebuie atins. În fața studentului se deschide o cărare a progresului neîntrerupt. El are de atins un obiectiv, de ajuns la un standard — care include tot ceea ce este bun, pur și nobil. El va înainta cât mai repede și cât mai departe posibil în fiecare ramură a cunoașterii adevărate. Însă eforturile lui vor fi dirijate către obiective care sunt tot atât de îndepărtate de interesele egoiste și vremelnice precum sunt cerurile față de pământ.” — *Educația*, p. 18

CUNOAȘTEREA DE DUMNEZEU - ADEVĂRATUL SENS AL VIEȚII

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe Care L-ai trimis.” (Ioan 17:3). „El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi.” (Faptele Apostolilor 17:25-27).

Dumnezeu așa a plănu-it creațiunea Sa încât toți cei care doreau puteau să-L caute și să-L găsească. Dumnezeu dorește să fie găsit. El răsplătește pe cei ce-L caută. Domnul este aproape de oameni, chiar și atunci când nu-L recunosc. Lucrul acesta face din găsirea lui Dumnezeu de către oameni o chestiune simplă, deoarece El este alături de ei, așteptând trezirea lor și ajutând strădaniilor lor de a-L descoperi. Domnul poate să Se descopere și Se descopere pe măsura zelului și stăruinței depuse de aceia care-L caută. „Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina.” (Psalmul 36:9)

CONCLUZIE

Viața nu este o întâmplare, ci un dar încredințat de Dumnezeu, cu sens și scop veșnic. Fiecare zi primită ne pune înaintea o alegere: să trăim pentru noi înșine sau să lăsăm ca darul vieții să devină o bi-necuvântare pentru alții. Dumnezeu nu ne oferă viața ca pe o simplă existență, ci ca pe o chemare la formarea caracterului, la slujire, la asemănare cu Hristos. Felul în care alegem să trăim va arăta dacă prețuim darul primit sau îl risipim. Răspunsul ne aparține. ■

TIMPUL

prieten sau dușman

David Matei

- Conferința Banat

„Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele..” (Efeseni 5:15, 16)

INTRODUCERE

Această prelegere pornește dintr-un loc familiar: tema anterioară „Viața - un dar sau o întâmplare?” (bazată pe Psalmul 139:13-14). Dacă viața este un dar, creată intenționat și prețuită de Creator, atunci timpul devine arena în care acel dar este folosit, cultivat și oferit înapoi sub formă de rod. Psalmistul ne reamintește că suntem „țesături” în pânțele mamei, iar această conștiință a darului schimbă radical felul în care privim orele și zilele noastre: ele nu mai sunt simple fragmente neutre de existență, ci componente sfinte ale responsabilității noastre. De aceea versetul din Efeseni 5:15-16, „Luați seama deci

să umblați cu băgare de seamă... răscumpărați vremea”, continuă firesc reflecția: dacă viața este un dar, ce facem cu timpul care ni se dă?

Timpul este unul dintre cele mai simple și, totodată, cele mai misterioase realități ale vieții noastre. Ne măsoară izbânzile și pierderile, ne modelează obiceiurile și ne decide programul zilelor. Însă dincolo de ceas și calendar, timpul are și o latură morală și spirituală. Felul în care îl folosim exprimă o alegere despre cine suntem și ce prețuim. În Epistola către Efeseni, apostolul Pavel ne provoacă cu două imperative: „vegheați” și „răscumpărați vremea”. Ele ne cer să reflectăm: este timpul prietenul nostru, cadrul în care ne împlinim vocația și creștem în înțelepciune? Sau dușmanul care ne fură viața prin neînțelepciune, risipă, idolatrie și pierdere de sens?

Pentru creștini, timpul nu e singurul orizont. Există un „dincolo” adică veșnicia, iar

aceasta dă sens timpului finit. Pavel amintește că zilele sunt rele, dar și că orice creștin trăiește „ca cetățean al cerului” (Filipeni 3:20). Răscumpărarea vremii este o pregătire a inimii pentru întâlnirea finală cu Dumnezeu. De aceea fiecare oră devine o ocazie, o șansă de a trăi concret veșnicia.

Această viziune sacralizează timpul. Viața devine împărțită în „ceea ce contează” și „ceea ce nu contează” din perspectiva eternității. Alegerea devine, astfel, o chestiune de misiune.

Contextul biblic și semnificația versetului Efeseni 5:15-16 apare într-un pasaj în care Pavel îndeamnă credincioșii la o viață demnă de chemarea primită.

Pavel folosește imagini ale prudenței („vegheați”) și ale recuperării unui bun (a „răscumpăra” vremea). Contextul moral și privitor la sfârșitul vremurilor al epistolei îl face un apel urgent: trăim în zile care pot

fi „rele” din punct de vedere spiritual, iar timpul devine câmpul de luptă. Când combinăm acest apel cu convingerea psalmistului că viața este un dar (Psalmi 139), obținem un imperativ simplu: tratăm timpul ca pe un dar, cu recunoștință și responsabilitate.

Pe aceeași linie, Psalmul 90:12 ne invită să cerem de la Dumnezeu „înțelepciunea de a socoti zilele noastre”, iar Ecclesiastul ne amintește că toate au vremea lor (Ecclesiastul 3:1). Aceste perspective ne arată că folosirea timpului nu e doar o chestiune de eficiență, ci de înțelepciune spirituală.

Răscumpărarea timpului înseamnă a folosi fiecare clipă pentru bine, trezire morală și împlinire a chemării, nu pentru lucruri nefolositoare sau compromisuri.

„Timpul nostru aparține lui Dumnezeu. Fiecare clipă este a Sa și suntem sub solemna obligație de a o folosi spre slava Sa. Despre niciun talant pe care El ni l-a dat nu ne va cere o mai strictă socoteală ca despre timpul nostru.” — *Parabolele Domnului Hristos*, p. 342

TIMPUL CA PRIETEN

Să începem cu partea bună. Timpul poate fi cel mai bun aliat al nostru. Iată de ce:

1. Creșterea și maturizarea necesită timp

Virtuțile (răbdarea, smerenia, perseverența), se formează în timp. Nu există o

scurtătură morală către maturitate profundă. Aceasta cere repetiție și efort care ne învață. Sora White insistă în scrierile sale asupra faptului că viața creștină este un proces desăvârșit prin experiență și răbdare. Credința crește „prin încercare și biruință”, iar timpul este spațiul în care harul și voința umană cooperează.

„Pentru a trăi o asemenea viață, pentru a exercita o asemenea influență, se va plăti la fiecare pas prețul efortului, jertfirii de sine, disciplinei.” — *Divina vindecare*, p. 470.

Nicio abilitate semnificativă, nicio relație trainică și niciun caracter bine format nu apar peste noapte. Timpul, în mod paradoxal, „dă” aria în care virtuțile cresc: în răbdare, exersare, repetare. A investi timp în studiu, familie, rugăciune și responsabilități profesionale înseamnă ca, în timp, să alegi roadele structurii și stabilității.

2. Vindecarea implică răbdare

Suferințele, rănilor emoționale și pierderile au nevoie de timp pentru vindecare. Timpul-prieten lucrează împreună cu credința, nu rezolvă totul instant, dar oferă posibilitatea transformării și reconcilierii. Din perspectivă creștină, timpul este cadrul providenței, Dumnezeu lucrează în și prin vechile ritmuri ale vieții.

„Fiecare clipă este de cea mai înaltă valoare. Acest timp le este acordat nu pentru a-l irosi căutându-și

propriul confort, ca locuitori ai acestui pământ, ci pentru a-l folosi în lucrarea de biruire a oricărui defect din propriul caracter și în a-i ajuta pe alții, prin exemplu și efort personal, să vadă frumusețea sfințeniei. Dumnezeu are pe pământ un popor de oameni care, cu credință și cu sfântă speranță, urmăresc grăbita desfășurare a împlinirii profeției și caută să-și curețe sufletele prin ascultarea de adevăr, ca să nu fie găsiți fără haina de nuntă când Se va arăta Hristos.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 306.

A privi timpul ca prieten înseamnă a nu aștepta perfecțiuni imediat, ci a cultiva o speranță activă.

3. Planificare și rodire

Timpul folosit conștient devine potențiatorul proiectelor. O idee bună, alimentată cu ore de muncă și disciplină, devine o lucrare care influențează comunitatea. „Răscumpărând vremea” înseamnă a prioritiza activitățile care dau rod pe termen lung în detrimentul tentațiilor imediate, dar sterile.

„Fără nicio îndoială că pentru a face acest lucru vor fi necesare efort, planificare și ceva sacrificii; străduința însă va fi răsplătită din belșug.” — *Educație*, p. 186.

Planurile mari vin din acumularea micilor gesturi: o oră de studiu pe zi, 15 minute de rugăciune, un gest de bunătate repetat. Modelul biblic al slujirii con-

secvente ne arată că timpul investit cu credincioșie produce roade nevăzute la început, dar abundente în timp.

4. Timpul dă sens narativ vieții

Dacă viața este o poveste dată de Dumnezeu, timpul este pagina pe care se scrie. Reflectarea asupra trecutului, iertarea și învățarea transformă fragmentele într-un arc coerent, să integrăm experiențele și să dăm sens trecutului prin lecțiile învățate. Ellen White remarcă importanța consecvenței și a „lucrurilor mici” făcute cu credincioșie. „Prin credincioșia în lucrurile mici... credincioșia în lucrurile mărunte este dovada că suntem potriviți pentru responsabilități mai mari.” — *Educație*, p. 61.

Deși ea vorbea adesea despre inspirația divină, sublinia și responsabilitatea noastră de a cultiva roadele. Viața trăită conștient capătă identitate.

TIMPUL CA DUȘMAN

Timpul nu e neutru. El poate deveni un adversar dacă nu suntem atenți:

1. Risipirea timpului și superficialitatea

Timpul irosit în obișnuințe fără valoare, în ecrane, în chestiuni superficiale ne fură posibilitatea de a deveni ceea ce am putea (deveni). Amânarea constantă transformă timpul din material

al rodniciei în zid al regretului. Când timpul e irosit, apar regretele, iar regretele pot deveni poveri care ne paralizează prezentul. Îndemnul „răscumpărați vremea” vorbește tocmai despre a nu lăsa aceste ore să fie vândute ieftin. O oră pierdută astăzi este pierdută pentru veșnicie. Fiecare moment are o valoare inestimabilă.

„Suntem sfătuiți să răscumpărăm vremea. Dar timpul, care a fost risipit, nu mai poate fi răscumpărat niciodată. Nu putem chema înapoi nici chiar un singur moment. Singura cale prin care putem să răscumpărăm timpul nostru, este aceea de a folosi cât mai bine timpul ce ne-a rămas, fiind conlucrători împreună cu Dumnezeu, în marele Său Plan de Mântuire.” — *Parabolele Domnului Hristos*, p. 342.

2. Uzura fizică și limitările

Timpul aduce îmbătrânire. Corpul se schimbă, energia scade, oportunitățile se estompează.

Dacă nu folosim bine anii tinereții, potențialul pierdut devine imposibil de recuperat complet. Timpul, în acest sens, e nemilos. El pune limite clare, iar ignorarea lor are consecințe.

Alegeri greșite în primii ani pot închide posibilități. Așadar, avertismentul lui Pavel capătă o dimensiune practică: răscumpărăm vremea când valorificăm oportunitățile potrivite la timp.

„Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să câpătăm o inimă înțeleaptă.” (Psalmii 90:12)

3. Presiunile culturale

Există și un pericol invers, a transforma timpul într-un idol al productivității. A trăi doar pentru eficiență poate eroda relațiile și bucuria simplă. Răspunsul creștin este echilibrul. Folosirea înțeleaptă a timpului include și odihna sfântă. Dumnezeu nu cere o activitate neîncetată, ci o viață echilibrată între muncă și odihnă.

„Cu gingășie, El le-a spus oamenilor care trudeau: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” (Matei 11:29).” — *Divina Vindecare*, p. 71.

Trăim într-o eră a vitezei și a hiperstimulării. Alarma permanentă a notificărilor, goana după rezultate și ideea că valorile se măsoară în productivitate pot transforma timpul într-un tiran și lucrezi pentru a ține ritmul, nu pentru sens. Astfel, timpul devine dușmanul care ne determină să trăim superficial, fără meditație sau adâncime.

4. Timpul ca măsură a anxietății

Să trăiești sub presiunea cronometrică permanentă induce stres, afectează sănătatea și distorsionează prioritățile. Pavel nu cheamă la o agitație continuă a folosirii timpului, ci la veghere, o atenție lucidă, nu o panică.

„În locul tainic al rugăciunii, unde niciun ochi nu ne vede, decât ochiul lui Dumnezeu, nicio ureche nu ne aude, decât urechea lui Dumnezeu, putem să aducem cele mai tainice dorințe și frământări ale noastre înaintea Tatălui îndurării nemărginite; și, în tăcerea și liniștea sufletului, vocea aceea care nu zăbovește niciodată să răspundă la strigătul unor nevoi omenești

va vorbi inimilor noastre.” — *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 84.

CUM „RĂSCUMPĂRĂM VREMEA”?

Pavel nu ne spune doar că zilele sunt rele, ci el ne arată calea, adică vegherea și răscumpărarea.

În numeroase pasaje, Ellen G. White pune accent pe responsabilitatea personală, pe folosirea înțeleaptă a timpului și pe faptul că viața creștină se construiește pas cu pas. Ea avertizează împotriva frivolității și a „încălcării” vieții cu activități fără sens, dar și contra unei activități creștine doar exterioare, lipsite de transformare a inimii. Mai mult, ea recomandă cultivarea obiceiurilor sănătoase, adică rugăciune regulată, studiu biblic, muncă sinceră și servicii pentru semenii, toate acestea ca moduri concrete de a „răscumpăra” vremea.

„Valoarea timpului este mai presus de orice evaluare. Domnul Hristos a considerat orice moment foarte prețios și așa ar trebui să-l socotim și noi. Viața este prea scurtă spre a fi risipită fără rost. Nu avem decât câteva zile de har în care să ne pregătim pentru veșnicie. Nu avem niciun timp pe care să-l folosim în plăceri egoiste, niciun timp pentru a ne lăsa târâți în păcat. Acum noi trebuie să ne formăm caractere pentru viața viitoare, pentru viața

veșnică. Acum noi trebuie să ne pregătim în vederea judecății de cercetare.” — *Parabolele Domnului*, p. 342.

Răscumpărarea vremii nu e sinonimă cu hiperproducția. Ea cere și odihnă, contemplație și frumusețe. Sabatul și pauzele regulate nu sunt pierdere de timp, ci mijloace de refacere care permit o slujire rodnică. Ellen G. White sublinia importanța echilibrului: dedicare, dar cu respect pentru limitele omenești.

Odihna biblică (Sabatul), perioadele de liniște, sunt parte din „răscumpărare”. Ele refac resursele pentru slujire autentică. Astfel, timpul devine prietenul nostru, când îl echilibrăm cu dorința de bine.

„Fiecare zi ce trece ne aduce mai aproape de marea și importanta zi. Suntem cu un an mai aproape de ziua judecății, mai aproape de veșnicie. Ne strângem noi mai aproape de Dumnezeu? Veghem noi în vederea rugăciunii? Încă un an din timpul nostru de lucru s-a rostogolit în veșnicii. În fiecare zi, am fost în legătură cu bărbați și femei care vor sta în fața judecății. Fiecare zi ar fi putut să devină linia de despărțire pentru unele suflete; cineva putea să ia hotărârea care să determine viitorul destinului lor. Care a fost influența noastră asupra acestor împreună călători? Ce eforturi am făcut pentru a-i aduce la Hristos?” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 466.

CONCLUZIE

Timpul nu este, în sine, nici prieten absolut, nici dușman iremediabil. El este un mediu moral: ne oferă posibilități și, în același timp, impune limite. Efeseni 5:15-16 ne ridică o oglindă: suntem chemați la veghere și la acțiune conștientă. „Răscumpărați vremea” înseamnă a face din fiecare clipă o alegere între viață și risipă, între vocație și comoditate.

Practic, aceasta cere trezire, prioritizare și disciplină. Spiritual, cere încredințare în Providență și o perspectivă escatologică care să transforme graba în sens. Când investim în

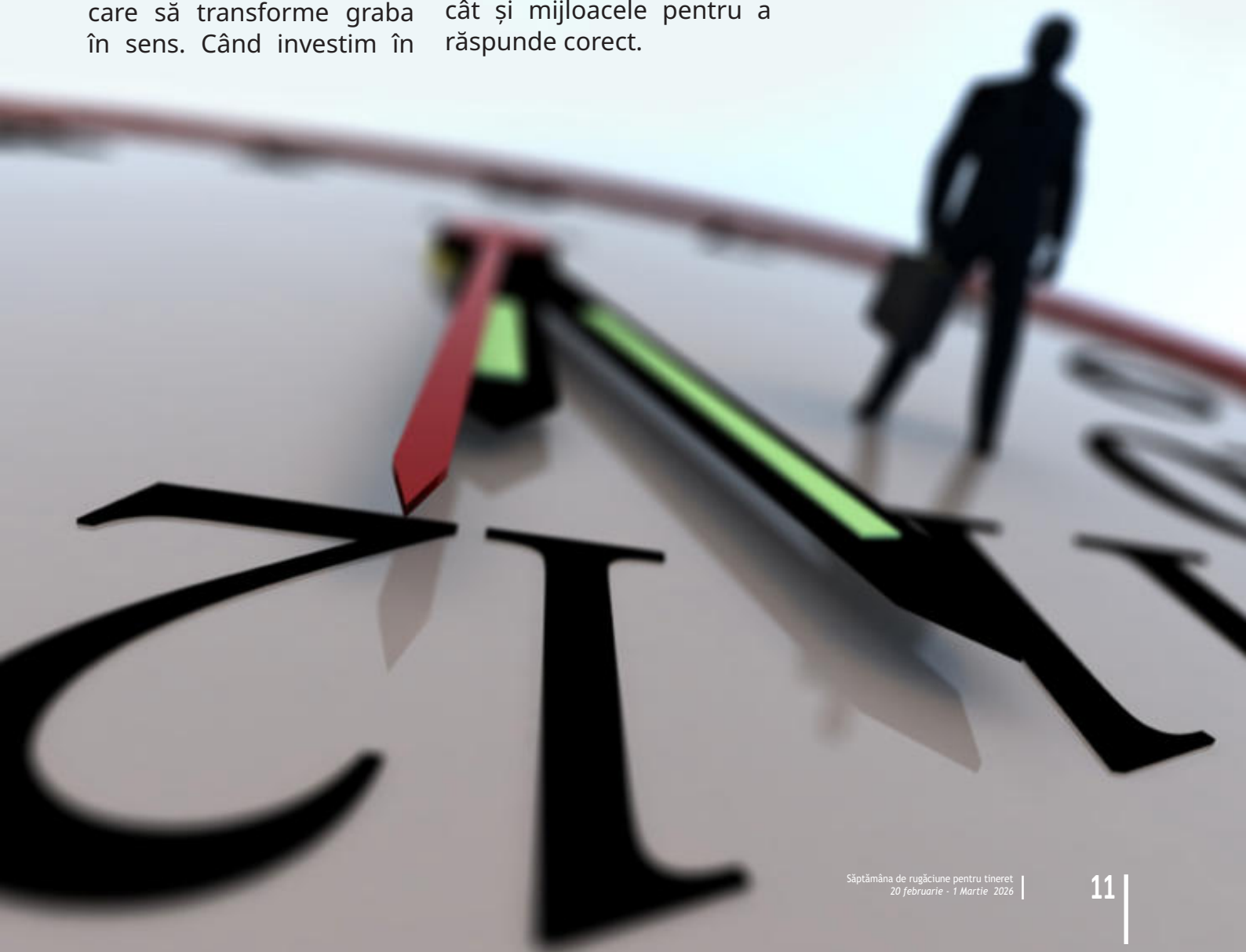
lucrurile care contează, adică oameni, slujire, creștere personală și comuniune cu Dumnezeu, timpul devine aliatul nostru: el lucrează în noi și prin noi.

Astfel, întrebarea „Timpul - prieten sau dușman?” primește un răspuns nu simplu, ci condiționat. Timpul este prieten atunci când îl răscumpărăm, când veghem și alegem cu înțelepciune și iubire, și devine dușman atunci când îl cedăm neatențiilor, procrastinării, idolatriei productivității și fricilor. Alegerea este a noastră, iar Biblia ne oferă, prin cuvintele lui Pavel, atât avertismentul, cât și mijloacele pentru a răspunde corect.

„Și lumea și pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” (1 Ioan 2:17)

Dacă timpul este darul în care ne maturizăm și ne formăm caracterul, întrebarea următoare devine inevitabilă: cum îți folosești timpul, îl risipești sau îl investești?

Aceasta este reflecția ce ne conduce spre tema viitoare, inspirată din Eclesiastul 11:9: „Bucură-te, tinere, în tinerețea ta... dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată.” ■

PLĂCERE vs SENS

Eusebiu Man

- Conferința Ardealul de Nord

Duminică 22 februarie 2026

1. OMUL CARE A AVUT TOTUL

Imaginează-ți un tânăr împărat, urcat pe tronul lui Israel într-o perioadă de pace și prosperitate. Numele lui era Solomon, fiul lui David, moștenitor al unui regat puternic și admirat. Biblia ni-l prezintă în 1 Împărați și 2 Cronici ca pe un om cum lumea nu a mai văzut: înțelepciunea lui uimea națiunile, bogăția lui depășea orice măsură, iar faima lui ajungea până la marginile pământului.

Este uimitor cum descrie acest împărat, în capitolul 2 din Eclesiastul, tot ceea ce a experimentat, exact lucrurile după care aleargă oamenii și astăzi: veselie, distracție, clădiri mărețe, grădini, proiecte grandioase, nenumărați servitori, copii mulți, bogății fără număr, muzică, plăceri, tot ce putea să-și dorească o inimă omenească.

Și totuși... același Solomon, la o vârstă mai înaintată, omul care a avut totul, ajunge să rostească una dintre cele mai sumbre și mai sincere declarații din toată Biblia:

„Deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eclesiastul, deșertăciune a deșertăciunilor: totul este deșertăciune.” (Eclesiastul 1:2)

Nu vorbea din teorie, ci dintr-o înțelepciune pe care însuși Dumnezeu i-o dăruise. Și tocmai prin această lumină divină el a descoperit ceva tulburător: toate bogățiile, toate realizările, toată gloria lumii sunt incapabile să umple golul din inimă.

Dacă Solomon, un om care a gustat din toate plăcerile și belșugul lumii, ajunge să declare că totul este deșertăciune, atunci poate că întrebarea adevărată nu este „câtă plăcere pot găsi?”, ci „ce anume din viață are cu adevărat sens?”

2. GOLUL DIN PLĂCERE

Plăcerea este, prin natura ei, trecătoare. Vine repede, pleacă repede, și de cele mai multe ori cere din ce în ce mai mult pentru a produce același efect. Sensul, în schimb, nu se epuizează. El nu depinde de circumstanțe, ci de direcția în care este orientată viața unui om.

Ellen White ne dezvăluie cum ajungem să cunoaștem sensul vieții: „Ceea ce ne determină să prețuim Biblia, mai presus de orice alte considerente, este faptul că în ea este revelată voința lui Dumnezeu pentru oameni. Ea ne dezvăluie atât obiectivul creării noastre, cât și mijloacele prin intermediul cărora poate fi împlinit sensul existenței. Biblia ne oferă înțelepciunea prin care putem face viața prezentă mai bună și ne învață cum să intrăm în posesia vieții veșnice. Nicio altă carte nu

poate răspunde întrebărilor minții și nu poate satisface căutările inimii. Prin dobândirea unei cunoașteri a Cuvântului lui Dumnezeu și prin respectarea principiilor conținute de acesta, oamenii se pot ridica din cele mai mari adâncimi ale degradării, devenind în felul acesta copii ai lui Dumnezeu și împreună slujitori cu îngerii fără păcat.” — *Minte, caracter, personalitate*, vol. 1, p. 90.

De multe ori alergăm după plăcere ca și cum ar fi ceva ce trebuie găsit undeva în afara noastră. Dar Scriptura ne arată că plăcerea adevărată nu se „găsește”, ci se „creează”, atunci când trăim o viață cu sens, una ancorată în principii, nu în impulsuri.

O viață ghidată de valori profunde ajunge să producă o împlinire pe care nicio plăcere rapidă nu o poate oferi.

De fapt, oamenii care au lăsat în urmă o moștenire și un exemplu nu sunt cei care au căutat plăcerea, ci cei care au urmat principii.

Plăcerile nu creează caracter. Principiile, da.

Iar o viață trăită după principii devine, în timp, o viață plină de sens, plină de acea împlinire profundă pe care Scriptura o numește „bucurie”.

Atunci când vorbim despre plăcerea trecătoare, nu vorbim despre ceva neapărat „rău”, ci despre ceva mic, insuficient, incapabil să susțină greutatea unei

vieți întregi. Plăcerea poate fi o binecuvântare atunci când este trăită în limitele lui Dumnezeu, dar devine un idol, atunci când o transformăm în scopul principal al existenței. Idolii nu sunt decât materie fără suflare: promisiuni goale, fără putere să împlinească ceva.

Scriptura ne arată că plăcerea, atunci când devine orientarea de bază a vieții, creează dependență, consumă energia interioară și, în cele din urmă, ne lasă mai goi decât înainte. Este exact ce Solomon a trăit: „tot ce mi-au cerut ochii”, dar apoi, „iată, totul este deșertăciune”.

Plăcerea cere mereu încă puțin... încă mai mult... încă un pas.

Sensul, în schimb, nu cere mai mult, ci oferă mai mult.

3. LECȚIA CELUI MAI PUTERNIC OM

Biblia ne oferă și exemplul unui om care a ales să se ghideze după plăcere, în loc să se ghideze după sensul vieții sale.

Mama sa l-a crescut cu principii solide, conform celor primite direct de la îngerul Domnului. În Judecători 13:7 sunt menționate câteva: „Tu vei rămâne însărcinată, și vei naște un fiu; și acum să nu bei nici vin, nici băutură tare, și să nu mănânci nimic necurat, pentru că acest copil va fi închinat lui Dumnezeu din pântecul maicii lui, până în ziua morții lui.”

Acest copil, Samson, a fost crescut cu principii clare, deoarece părinții lui știau că el era închinat Domnului.

Ellen White încurajează abordarea pe care au avut-o părinții lui Samson:

„Instrucțiuni explicite au fost date în Cuvântul lui Dumnezeu. Ele trebuie să fie prezentate de mamă, în colaborare și cu sprijinul tatălui, iar copiii să fie educați de timpuriu pentru autocontrol. Ei trebuie învățați că sensul vieții nu este satisfacerea poftelor carnii, ci onorarea lui Dumnezeu și binele semenilor.” — *Temperanța*, p. 181.

Dar în tinerețea lui, Samson a ales altceva. A lăsat principiile în urmă și s-a aliniat culturii timpului său, trăind ca tinerii evrei și filistenii deopotrivă. A renunțat la scopul vieții sale și s-a orientat spre ceea ce era plăcut pe moment.

Așa ajunge la finalul tragic: prins de filistenii, tuns, lipsit de putere, orbit.

Știm că povestea lui se încheie cu un act măreț, dar

rămâne o întrebare: unde ar fi putut ajunge Samson dacă se ghida după principii, și nu după plăcere?

Dar lecția din viața lui Samson nu este consemnată pentru a ne aminti doar un eșec, ci pentru a ne arăta cât de fragilă devine viața atunci când este desprinsă de sens. Samson nu a fost un om lipsit de daruri, dimpotrivă, puțini oameni au primit vreodată un destin atât de limpede conturat: o chemare clară din partea lui Dumnezeu, putere fizică fără egal, o copilărie în care părinții l-au crescut cu sfințenie și cu scop. Dar darurile cele mai mari devin cele mai periculoase atunci când nu sunt însoțite de responsabilitate și principiu.

4. DIFERENȚA ÎNTRE PLĂCERE ȘI SENS

Aici se vede diferența fundamentală dintre plăcere și sens:

☞ Plăcerea promite mult, dar construiește puțin.

→ Sensul pare greu la început, dar construiește ceva ce rămâne.

☞ Plăcerea îl face pe om să trăiască pe orizontală, mereu atras de următorul stimul.

→ Sensul, însă, îl face pe om să trăiască în profunzime, ancorat în ceva mai mare decât el însuși.

Și aici ajungem înapoi la cuvintele din Eclesiastul 11:9:

„Bucură-te, tinere, în tine-rețea ta, fii cu inima veselă

cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată.”

Acest verset nu este o interdicție, ci o chemare la responsabilitate. Dumnezeu nu spune: „Nu te bucura.” Ci spune: „Bucură-te... dar amintește-ți că există un sens, o direcție.”

Cu alte cuvinte: Bucuria nu este problema. Direcția este problema.

O viață fără sens este ca o casă fără temelie. Poate arăta bine o vreme, poate părea stabilă, dar la prima furtună se prăbușește. Plăcerea nu este suficientă să susțină greutatea unei vieți întregi, exact cum nici Samson nu a putut susține chemarea lui prin simple impulsuri emoționale.

Sensul este mai mult decât tine; sensul este în univers. Adevăratul sens nu este dat de dorințele proprii, ci de ceea ce este mai mult decât individual, ci colectiv, de tot ceea ce există, nu doar lumea văzută, ci și lumea nevăzută de noi.

Într-adevăr, aici este una dintre marile descoperiri ale Scripturii și una dintre cele mai mari diferențe între creștinism și orice altă filozofie:

Sensul vieții nu se naște din interiorul omului. Sensul vine din exterior, din voința lui Dumnezeu.

De aceea, Biblia nu ne oferă doar reguli, ci ne oferă o viziune. Ne arată că lumea are o direcție, o istorie, un scop, o restaurare finală. Când înțelegi că universul are un sens, abia atunci începe viața ta să aibă sens.

Editorii cărții *From here to forever*, scrisă de Ellen White, subliniază această realitate:

„Viața chiar are sens! Nu suntem singuri în univers. Cineva de acolo ne poartă de grijă! Cineva care, într-adevăr, S-a implicat în istoria omenirii, care S-a alăturat chiar neamului nostru, pentru ca noi să putem ajunge la El, iar El la noi; Cineva a cărui mână puternică veghează asupra acestei planete și care o va conduce înapoi la pace, și aceasta curând.” — *From here to forever*, p. 6.

Dacă sensul este doar o emoție interioară, el poate dispărea repede. Dar dacă sensul este fundamentat în Dumnezeu, în caracterul, scopul și voia Lui, atunci devine stabil, solid, coerent.

- ✎ Plăcerea îți cere să trăiești în prezent fără să te gândești la viitor.
- Sensul îți cere să trăiești prezentul în lumina viitorului.
- ✎ Plăcerea îți captează atenția.
- Sensul îți modelează caracterul.
- ✎ Plăcerea îți dă un moment.
- Sensul îți dă un drum.
- ✎ Plăcerea depinde de starea ta.
- Sensul depinde de Dumnezeuul tău.

De aceea, Scriptura insistă atât de mult asupra auto-controlului, nu ca o formă de restrângere, ci ca o formă de eliberare.

Dacă nu-ți controlezi impulsurile, impulsurile te vor controla pe tine.

Cum spunea și Jordan B. Peterson: „Dacă urmărești plăcerea impulsivă în detrimentul formării caracterului, vei ajunge sclavul unui tiran.”

Iar tiranul nu este altcineva decât propriul tău eu dezordonat.

5. SENSUL VIEȚII ÎN PRACTICĂ

Trăim într-o lume care ne împinge neîncetat către plăceri rapide. Într-o epocă a notificărilor, a consumului excesiv și a distracțiilor instant, omul modern riscă să confunde stimularea cu împlinirea. Scriptura ne cheamă: „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 10:31)

Sensul vieții începe atunci când înțelegem că tot ceea ce facem, lucrurile mari sau lucrurile mici, pot fi aduse ca o ofrandă înaintea lui Dumnezeu.

Ellen White rezumă acest adevăr într-un mod profund:

„O singură viață ne este încredințată și întrebarea fiecăruia trebuie să fie: ‘Cum să-mi investesc această viață ca să-mi aducă cel mai mare profit? Cum pot să fac tot posibilul pentru slava lui Dumnezeu și pentru binele semenilor mei?’... Prima noastră datorie față de Dumnezeu și de semenii este auto-perfecționarea. Fiecare facultate cu care ne-a înzestrat Creatorul trebuie cultivată spre cel mai înalt grad de dezvoltare, pentru a putea fi capabili să facem cât mai mult bine posibil.” — *Temperanța*, p. 137.

Aici descoperim un principiu fundamental:

Viața capătă sens atunci când lucrăm intenționat la propria dezvoltare, fizică,

mentală, spirituală și morală, pentru a putea sluji mai bine.

Dar cum trăim, practic, o viață cu sens?

1. Prin disciplină zilnică – întemeiată pe Cuvânt

Biblia spune: „Ferice de omul care... își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la ea!” (Psalmi 1:1-2).

Adevărata împlinire începe cu un suflet așezat în Scriptură. Rugăciunea, studiul și meditația nu sunt exerciții religioase seci, ci modul în care Dumnezeu modelează mintea, liniștea interioară și direcția vieții noastre. Disciplinat înseamnă ancorat, iar fără ancoră, orice val al plăcerii ne poate răsturna.

2. Prin asumarea responsabilităților – ca slujire față de Dumnezeu

„Tot ce faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni.” (Coloseni 3:23)

Responsabilitățile noastre zilnice, munca, familia, slujirea, promisiunile, devin spațiul unde se maturizează caracterul. Dumnezeu dă sens chiar și în cele mai mici lucruri, atunci când le facem cu credincioșie. O viață cu sens nu este neapărat spectaculoasă, dar este fidelă.

3. Prin relații curate și sănătoase – trăite în dragoste și adevăr

„Nu vă înșelați: tovărășiile rele strică obiceiurile bune.” (1 Corinteni 15:33)

Plăcerea ne izolează, dar sensul ne leagă de oameni în mod sănătos. Dumnezeu ne cheamă la relații care zidesc, nu care consumă; la prietenii care formează caracterul, nu îl destramă. Dragostea creștină este un act de voință, nu un impuls, și este una dintre cele mai puternice surse de sens. „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească! În cinste, fiecare să-i dea întâietate altuia!” (Romani 12:10)

4. Prin slujire – locul în care sensul devine bucurie

„Căci nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească.” (Marcu 10:45)

Slujirea este antidotul egocentrismului. Este spațiul în care Dumnezeu ne eliberează de noi înșine și ne dă o bucurie pe care nicio plăcere trecătoare nu o poate imita. Sensul creștin nu este doar personal; este orientat spre ceilalți. În slujire descoperim că viața noastră poate avea impact, poate aduce lumină, poate schimba destine. Asemenea vieții lui Isus, care nu S-a mulțumit cu viața Sa din veșnicie, ci a venit printre noi, pentru binele universului.

Într-o lume în care plăcerea spune „fă ce simți”, Biblia spune „fă ce este drept”.

Într-o cultură în care impulsul este rege, Scriptura ne cheamă la ordine interioară, la caracter și la înțelepciune.

O viață cu sens este întotdeauna contraculturală, dar este singura viață care rezistă furtunilor și care lasă ceva în urmă.

6. ALEGEREA FINALĂ: VIAȚĂ DE MOMENTE SAU VIAȚĂ DE SENS

Ajunși aici, întrebarea nu mai este dacă plăcerea este rea, ci dacă este suficientă. Iar răspunsul Scripturii este clar: nu este. Solomon a avut totul și totuși nu a găsit sens în nimic din ce se poate cumpăra sau experimenta. Samson a avut un destin măreț și totuși l-a risipit atunci când a urmat plăcerea în locul chemării.

Dar adevărul este acesta: Dumnezeu nu ne-a creat pentru plăcere trecătoare, ci pentru o bucurie profundă, care izvorăște din sens, din scop, din misiune.

Și astăzi, Dumnezeu ne pune în față aceeași alegere: nu între bucurie și tristețe, ci între plăcerea care te consumă și sensul care te construiește.

Imaginează-ți cum ar arăta viața ta peste 5, 10 sau 20 de ani, dacă ai trăi nu după impulsuri, ci

după principii. Dacă ai urmări nu ce este ușor, ci ce este drept. Dacă ai pune voia lui Dumnezeu înaintea propriei tale dorințe de moment. Ce fel de om ai deveni? Ce impact ai avea? Ce moștenire ai lăsa?

Viața cu sens nu este pentru cei perfecți. Este pentru cei care aleg să se ridice, să caute, să se lase transformați. Pentru cei care, asemenea lui Solomon la finalul vieții, înțeleg că adevărata înțelepciune nu este să aduni, ci să trăiești pentru ceea ce rămâne. Pentru cei care, asemenea lui Samson în ultimele clipe, își amintesc că puterea adevărată vine doar din Dumnezeu.

Adevărata întrebare este aceasta: Ce vei alege să construiești? O viață de momente... sau o viață de sens?

Dumnezeu nu ne cheamă să renunțăm la bucurie. Ne cheamă să renunțăm la contrafacerile ei.

Iar când alegem sensul, descoperim nu doar direcție, ci pace, claritate și o bucurie pe care lumea nu o poate imita.

Sensul nu este ceva ce cauți. Sensul este Cineva care te cheamă.

Iar când răspunzi chemării Lui, toate celelalte își găsesc locul. ■

PUTEREA NEVĂZUTĂ CARE NE FORMEAZĂ

Alina Barnea
- Conferința Moldova

„Nu vă înșelați: tovărășiile rele strică obiceiurile bune.”
(1 Corinteni 15:33)

BUSOLA STRICATĂ

Un tânăr pasionat de drumeții a plecat într-o excursie pe munte. Înainte să pornească, și-a verificat rucsacul: apă, mâncare, lanternă, harta, busola. Totul părea în ordine. Dar ceea ce nu știa era că busola fusese expusă la un magnet puternic cu o zi înainte. Așa că, în mijlocul pădurii, fără semnal la telefon și având încredere în instrumentul lui, a început să meargă... în direcția greșită.

După câteva ore, a realizat că nu se află unde ar trebui să fie. Harta era bună, drumul era clar, dar busola — influența pe care se baza — îl ghida spre rătăcire.

La final, un pădurar l-a găsit și i-a spus:

— Busola nu a fost greșită doar puțin; a fost greșită în tot ce ți-a indicat. Când bu-

sola e compromisă, fiecare pas te duce mai departe de destinație.

În viață, influențele sunt busolele noastre invizibile. Dacă sunt compromise, ne pot devia întreaga direcție — chiar dacă intențiile noastre sunt bune.

MAGNETUL INVIZIBIL - INFLUENȚELE NEGATIVE

Asocierile nepotrivite ne schimbă treptat modul de gândire și caracterul. Treptat - ar putea fi prietenii care minimizează păcatul, influencerii care promovează superficialitatea, conținutul media care banalizează moralitatea sau chiar conversațiile careucid sensibilitatea spirituală. Nimeni nu pornește intenționat spre rău — dar busola se strică în tăcere și influențele modelează destinația. „Caracterul se formează prin influențele care acționează din exterior și prin deciziile luate în interior. Mediul în-

conjurător, compania, obiceiurile — toate contribuie la modelarea caracterului.”

— *Educația*, p. 151

Apostolul Pavel avertizează cu seriozitate:

„Nu vă înșelați!” — Pentru că exact aici apare autoînșelarea: nu realizăm cât de mult ne influențează compania, cuvintele, exemplele, mediul. Dar pericolul e real, iar omul are tendința să creadă că nu i se va întâmpla lui.

Ce înseamnă „tovărășiile rele strică obiceiurile bune”? Pavel avertizează că: influențele rele, oamenii cu învățături greșite, pot fi chiar prietenii apropiați, grupurile de influență, cercurile sociale, oameni care afectează moralitatea, gândirea sau direcția spirituală, influențele culturale: muzică, internet, modele, valori, și părtășia cu cei care trăiesc contrar adevărului, pot corupe viața morală și credința unui credincios. Nimeni nu e prea matur, prea spiritu-

al sau prea puternic să fie imun la influențe. Toți avem obiceiuri bune... până intră influența greșită. Prietenii, conversațiile și sursele de influență ne modelează mai mult decât credem.

„Rele” nu înseamnă neapărat imorale, ci contrare Evangheliei.

Biblia ne arată că omul nu merge singur; este „a tras”, „îndemnat”, „sfătuit”, „inspirat” de cei cu care stă.

Nu vă amăgiți crezând că puteți sta în preajma unor învățături sau persoane care contrazic Evanghelia, fără să fiți afectați. Influența mediului este puternică – suficientă pentru a corupe chiar și obiceiurile bune pe care le aveți. La fel ca busola stricată, influențele greșite nu ne răătoresc repede, ci cu pași mici, dar constanți.

„Influențele care par mici, neînsemnate, dacă sunt îngăduite, modelează caracterul și determină destinul. Nicio influență nu este prea mică pentru a nu avea consecințe.”

— Patriarhi și Profeți, p. 561

CUM LUCREAZĂ INFLUENȚA?

1. Subtil – influența vine în tăcere
2. Progresiv – schimbă încet
3. Prin imitare involuntară – începi să copiezi ce vezi
4. Prin normalizare – păcatul devine obișnuit
5. Prin apropiere – influența cere doar prezență, nu permisiune.

Solomon explică mecanismul influenței: imitația involuntară „Nu te împrieteni cu omul mânios și nu te însoți cu omul iute la mână, ca nu cumva să te deprinzi cu cărările lui și să-ți fie o cursă pentru suflet.” (Proverbe 22:24-25). Aici se subliniază că prietenia strânsă cu un om mânios de exemplul, îi va face pe cei din jur să învețe reacțiile lui, să copieze atitudinile lui, și în cele din urmă să cadă în păcat, devenind asemenea lui. Solomon spune că relațiile pot deveni o capcană pentru suflet. Spune că te deprinzi cu cărările lor. Nu vrei asta, nu planuiești asta, nu îți spui: „Vreau să devin ca el.” Dar se întâmplă. Influența nu are nevoie de permisiune — doar de proximitate.

Iar Pavel arată rezultatul final: „strică obiceiurile bune” (1 Corinteni 15:33)

Ambele versete subliniază aceeași realitate spirituală: Influența constantă a unei persoane asupra noas-

tre, chiar dacă pare mică la început, în timp ne poate schimba în rău.

ALEGE CINE ÎȚI ATINGE SUFLETUL

Nu toți pot fi prietenii tăi apropiați. Viața ta spirituală este prea valoroasă. Domnul Isus nu S-a lăsat modelat de mulțime; El modela mulțimea. A stat cu păcătoșii ca să-i ridice, nu ca să le copieze viața. Așa trebuie să fie și tinerii credincioși: să iubească pe toți, dar să lase aproape doar pe cei care trag spre lumină, nu spre întuneric.

„Cine umblă cu înțelepții se face înțelept, dar cui îi place să se însoțească cu nebunii o duce rău.” (Proverbe 13:20). „Nu intra pe cărarea celor răi și nu umbla pe calea celor nelegiuți. Ferește-te de ea, nu trece pe ea; abate-te și treci înainte.” (Proverbe 4:14-15) „Asocierile nepotrivite ne schimbă treptat modul de gândire și

de simțire. Ne putem imagina că avem putere să rezistăm influenței rele, dar, fără să ne dăm seama, gândurile ni se conformează celor cu care ne însoțim.” — *Solii către Tineret*, pp. 411, 412

„Însoțirea cu oameni lummești va avea tendința de a ne face lummești. Prietenii noștri exercită o puternică influență asupra noastră, fie pentru bine, fie pentru rău; de aceea, trebuie să alegem compania acelor care ne vor aduce mai aproape de Dumnezeu.” — *Signs of the Times*, 30 October 1884

Nu îți dai seama cât de mult te influențează atmosfera, până când începi să vorbești ca ea, să reacționezi ca ea și să decizi ca ea. Atmosfera schimbă direcția, chiar și când intenția rămâne bună. Lumina nu se pierde printr-un păcat mare, ci prin apropierea lentă de cine nu o prețuiește. Ce nu păzești prin alegere, vei pierde prin influență.

„Un singur cuvânt necugetat, o glumă neserioasă, o companie nepotrivită pot îndepărta mintea de la adevăr și pot slăbi hotărârea pentru bine.” — *Solii către tineret*, p. 274

„Suntem transformați prin lucrurile la care privim. Caracterul nostru devine asemenea lucrurilor care ne ocupă atenția.” — *Calea către Hristos*, p. 89

Biblia ne arată același principiu repetat, atât în Noul, cât și în Vechiul Testament: lucrurile valoroase trebuie protejate prin alegeri conștiente, altfel influențele din jur le vor distruge încet, aproape invizibil.

Aprecieră prin alegere înseamnă intenție, nu e suficient să ai obiceiuri bune, o inimă curată, dorință de a-L urma pe Dumnezeu. Trebuie să alegi să le păstrezi: alegi prietenii potrivite, alegi limite sănătoase, alegi atmosfera în care stai, alegi ce permiți în suflet. Dacă nu alegi, dacă nu păzești, dacă nu filtrezi... pierzi.

SEMNE CĂ INFLUENȚELE TE AFECTEAZĂ (DIAGNOSTIC PERSONAL)

- Scăderea interesului spiritual.
- Limbaj și atitudini preluate de la alții.
- Compromisuri mici repetate.
- Pierderea păcii interioare.
- Înlocuirea valorilor biblice cu valori culturale.

INFLUENȚELE BUNE - GHIDAJUL CARE TE ÎNTĂREȘTE

Sunt și influențe care te apropie de Dumnezeu: oameni care te îndeamnă la rugăciune, prietenii care te provoacă să crești spiritual, modele de credință, sfaturi înțelepte din Scriptură, vocea Duhului Sfânt.

„Puterea unui caracter nobil este una dintre cele mai prețioase influențe din lume.” — *Educație*, p. 225.

Dumnezeu poate folosi oameni ca busole sănătoase — oameni care indică spre nordul adevărului.

CONCLUZIE

Relațiile nu sunt neutre. Ele te formează fie spre bine, fie spre rău. De aceea, Dumnezeu ne cheamă la discernământ în privința oamenilor de care ne apropiem.

„Fii intenționat cu influențele tale. Viața ta spirituală valorează prea mult ca să fie lăsată la voia întâmplării.” Ce tolerezi, te va forma. Prietenii pe care îi lași aproape ajung să-ți modeleze reacțiile, cuvintele și obiceiurile. Nu ai cum să te înconjori de furie, bârfă, imoralitate sau necredință și să rămâi neatinși. O relație greșită nu doar te influențează – te deformează. Dacă nu vrei să semeni cu ei, nu merge pe drumul lor. Alege influențele care îți păstrează direcția. Tânărul drumeț s-a pierdut nu pentru că a vrut, ci pentru că s-a ghidat după o busolă greșită. La fel se întâmplă când permitem influențelor nepotrivite să ne călăuzească: deciziile devin confuze, conștiința se slăbește și direcția spirituală se pierde.

Dar situația poate fi corectată atunci când recunoști problema și alegi o busolă sigură: Cuvântul lui Dumnezeu, oameni cu caracter și influențe curate.

Cine are cel mai mare impact asupra deciziilor tale?

Cui îi dai preț, îi dai putere. ■

ÎNTREBAREA PERSONALĂ: CE BUSOLE URMĂREȘTI?

Înainte să iei o decizie importantă, întreabă-te:

- ✓ Cine mă influențează acum?
- ✓ Cine îmi ghidează prioritățile?
- ✓ Pe cine ascult cel mai mult?
- ✓ Ce îmi modelează valorile?
- ✓ Ce fel de „magnet” atinge busola inimii mele?

Nu există neutralitate: influența lucrează mereu — fie spre Hristos, fie în direcția opusă.

Cum să alegem influențele bune? (Principii practice)

1. Filtrarea prietenilor – cei apropiați te definesc.
2. Stabilește limite – nu toate persoanele pot intra în „cercul tău interior”.
3. Caută mentori spirituali – oameni maturi în credință.
4. Alege comunitatea potrivită – grupuri care te apropie de Dumnezeu.
5. Întreabă-te constant: „Cine mă face mai bun? Cine mă face mai slab?”

IDENTITATE

Cine ești cu adevărat?

Diandra Anghel
- Conferința Muntenia

(O prelegere inspirată din 1 Samuel 16:7 și din scrierile lui Ellen G. White)

Există momente în viață în care o întrebare aparent simplă ajunge să îți zdruncine interiorul până în temelii. Uneori acea întrebare vine printr-un necunoscut, alteori printr-un eveniment neașteptat, iar alteori vine prin vocea conștiinței, în ceasuri în care nu ai niciun motiv să te ascunzi. Un astfel de moment a trăit și David, tânărul păstor din Betleem, într-o zi care părea la fel cu toate celelalte. Nimic nu prevestea că viața lui avea să se schimbe. El doar își făcea treaba, departe de privirile celorlalți, printre colinele pietroase unde vântul își cânta melodia uscată. Își hrănea oile, cânta lui Dumnezeu cu harfa, își exersa curajul fugărind lupi sau biruind temerile din inimă, și trăia acea viață simplă în care nu există spectatori, aplauze sau mulțimi.

Nimeni nu-l considera important. Nimeni nu-l chema prea des. Nimeni nu-l vedea ca pe cineva esențial. Și totuși, acolo, în locurile ascunse, departe de scenă, Dumnezeu îl privea cu atenție. Pentru că Dumnezeu știe mereu cine ești în ascuns, și acolo, în acel loc nevăzut, se decide destinul.

Când profetul Samuel a venit la casa lui Isai ca să ungă viitorul împărat, tatăl nici măcar nu s-a gândit să-l aducă pe David. Toți ceilalți fii arătau „mai potriviți”: mai înalți, mai puternici, mai vizibili. Dar în acea clipă Dumnezeu a rostit o frază care avea să răstoarne toate mentalitățile omenești: „Domnul nu Se uită la ce se uită omul: omul se uită la ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă.” (1 Samuel 16:7). Aceste cuvinte sunt mai mult decât o constatare; sunt o revelație despre natura identității umane. Ele ne arată că identitatea nu se construiește în aplauze,

ci în tăcere; nu în fața oamenilor, ci în fața lui Dumnezeu; nu în lumina reflectoarelor, ci în lumina conștiinței; nu în afirmațiile lumii, ci în adevărul cerului.

Adevărata identitate este întotdeauna legată de ascuns. Pentru că omul în public este întotdeauna un actor. Poate unul sincer, poate unul bine intenționat, dar tot actor rămâne. Doar omul din ascuns este omul real. Cine ești când nu te vede nimeni? Cine ești când nu ai nimic de câștigat? Cine ești când nu există public? Aceasta e întrebarea care separă aparențele de esență, persoana de mască, caracterul autentic de personalitatea construită artificial.

Ellen G. White surprinde acest adevăr cu o claritate profundă când spune: „Caracterul se formează în tăcutele momente ale vieții, atunci când nimeni nu privește, în lupta ascunsă a inimii.” — *Educația*, p. 57.

Lumea îți vede obiceiurile, dar Dumnezeu îți vede motivele. Lumea îți vede lucrările, dar Dumnezeu îți vede izvoarele. Lumea îți aude cuvintele, dar Dumnezeu îți aude gândurile. Lumea îți vede imaginea, dar Dumnezeu îți vede identitatea. Și de multe ori între cele două diferența este uriașă.

Lumea construiește identități fragile, asemenea unor vase de lut pictate pe exterior, dar goale în interior. Ea spune: „Ești ceea ce ai”, „Ești ceea ce reușești”, „Ești ceea ce oamenii cred despre tine”, „Ești ceea ce poți demonstra în public”. De aceea atât de mulți oameni sunt obosiți. Epuizați. Povara aparenței îi macină. Frica de a nu fi descoperiți îi paralizează. Anxietatea de a nu fi suficienți îi înrobește. Lumea te pune să alergi într-o cursă care nu duce nicăieri, și dacă ajungi la final, descoperi că ai câștigat doar iluzii.

Ellen G. White avertizează: „Satan se străduiește mereu să abată mintea oamenilor de la realitățile veșnice către lucrurile mici, către ambițiile personale, către aparențele exterioare.” — *Solii către tineret*, p. 285. Identitatea lumii nu este doar greșită, este distrugătoare. Ea nu te cheamă la profunzime, ci la superficialitate; nu la creștere, ci la comparație; nu la adevăr, ci la validare; nu la lumină, ci la aparență. Și poate cel mai mare pericol este că poți trăi o viață întreagă fără să

te cunoști pe tine însuți, crezând că ești ceea ce lumea îți spune că ești, dar neatinzând niciodată esența pe care Dumnezeu a pus-o în tine.

Dumnezeu însă privește altfel. „Domnul Se uită la inimă.” El privește la ceea ce oamenii nu pot vedea. El privește la potențialul ascuns, la tendințele adânci, la lupta nevăzută. Ellen G. White afirmă: „Domnul privește la om nu pentru ceea ce este el în neputința sa, ci pentru ceea ce poate deveni prin harul Său.” — *Divina Vindecare*, p. 498. Dumnezeu nu te definește prin defecte, ci prin destin. Nu prin slăbiciuni, ci prin chemare. Nu prin eșecuri, ci prin ceea ce poate face harul în viața ta dacă îi permiți.

Și aici începe adevărata poveste a identității. Pentru că identitatea nu este un portret static, ci o devenire. Nu este un lucru fix, ci un proces. Nu este doar ceea ce ești acum, ci ceea ce te transformi în fiecare zi. Identitatea este rezultatul alegerilor mici, repetate în ascuns. Cine ești în momentele de singurătate, cine ești în momentele de ispită, cine ești în momentele în care trebuie să alegi între tine și Dumnezeu – acelea sunt momentele în care identitatea ta reală se conturează.

David nu a devenit împărat în ziua în care Samuel l-a uns. El deja era împărat în caracter, în ascuns, în timp ce păstora oile. Ungerea

nu a creat identitatea lui, ci doar a revelat-o. Cine ești tu în ascuns? Aceasta este întrebarea pe care Dumnezeu ți-o pune. Nu cine ești sâmbăta la biserică, nu cine ești în discuțiile cu prietenii, nu cine ești în postări, ci cine ești în momentele în care nu ai pe nimeni să impresionezi, pe nimeni să mulțumești, pe nimeni să convingi. Acolo începe identitatea reală.

Ellen G. White scrie: „Integritatea nu este ceea ce faci când oamenii privesc, ci ceea ce ești când ești singur.” — *Educația*, p. 57. Dar integritatea nu este doar fidelitate față de reguli, ci fidelitate față de Dumnezeu. Identitatea nu este doar un set de valori, ci o relație. Ești ceea ce iubești. Ești ceea ce contempli. Ești ceea ce hrănești în mintea ta. „Ceea ce contemplăm, aceea devenim.” (*Tragedia Veacurilor*, p. 555). Dacă mintea ta contemplă ambiția lumii, vei deveni asemenea lumii. Dacă mintea ta contemplă păcatul, vei deveni asemenea păcatului. Dar dacă mintea ta contemplă caracterul lui Hristos, vei deveni asemenea Lui.

Mulți oameni nu-și găsesc identitatea pentru că o caută în locuri greșite. Identitatea nu se găsește în succes, în relații, în recunoaștere, ci în prezența lui Dumnezeu. „Numai în lumina reflecției de la cruce putem vedea adevărata noastră stare.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 25.

Crucea este oglinda cerului. În ea vezi adevărul despre tine: cât de păcătos ești, cât de iubit ești, cât de prețios ești, cât de rănit ești și cât de vindecat poți fi.

La cruce identitatea ta veche moare. La cruce identitatea ta nouă se naște. „La cruce este văzută adevărata valoare a omului.” (Idem, p. 19). Și tot acolo Hristos spune: „Ești al Meu.” (Isaia 43:1). Aceasta este identitatea fundamentală a celui care Îi aparține. Nu ești ceea ce simți, nu ești ceea ce oamenii cred despre tine, nu ești ceea ce trecutul te acuză, nu ești ceea ce Satan te ispitește să crezi. Ești ceea ce spune Dumnezeu că ești: copil al Lui, iubit, răscumpărat, înălțat, chemat, transformat, protejat, restaurat.

Dar această identitate se păstrează prin luptă. Există

un război în jurul identității tale. Satan știe că dacă îți fură identitatea, îți fură și destinul. Dacă te convinge că ești slab, vei trăi ca un învins. Dacă te convinge că ești vinovat iremediabil, nu vei mai lupta. Dacă te convinge că ești singur, vei ceda. Dacă te convinge că ești definit de păcatul tău, nu vei crede în har. De aceea „Satan știe că toți cei care privesc către

Hristos se transformă după chipul Lui.” (*Tragedia Veacurilor*, p. 554). Așa că îți va distrage privirea de la Hristos către tine însuși, către oameni, către lume, către păcat, către slăbiciune. Identitatea după lume este întotdeauna o identitate a înfrângerii.

Dar identitatea după Hristos este o identitate a victoriei. Hristos nu doar îți spune cine ești, ci te face să devii cine ești. Nu te lasă unde ești, ci te transformă în ceea ce ai fost creat să fii. „Când Hristos locuiește în suflet, caracterul se transformă.” — *Parabolele Domnului Hristos*, p. 59. Această transformare nu este cosmetică, ci profundă; nu exterioară, ci interioară; nu rapidă, ci graduală; nu superficială, ci totală. El schimbă gânduri, dorințe, motivații, direcții, priorități, reflexe spirituale.

Și totuși, identitatea ta reală nu este doar despre cine ești, ci și despre ce ești chemat să faci. Dumnezeu nu îți dă o identitate doar pentru tine, ci pentru lumea din jurul tău. „Fiecare om are o lucrare unică pe care nimeni altul nu o poate face în locul lui.” (*Divina Vindecare*, p. 148). Această lucrare nu este un rol exterior, ci un rezultat al identității interioare. A fi într-adevăr ceea ce Dumnezeu a intenționat înseamnă a deveni o lumină care nu poate fi ascunsă, o voce care nu poate fi redusă la tăcere, o mărturie vie a harului. Identitatea reală devine misiune, iar misiunea devine mărturie.

Așadar, cine ești cu adevărat? Ești cel pe care îl vede Dumnezeu în fiecare clipă. Ești cel care se ridică după ce cade. Ești cel care luptă în taină împotriva slăbiciunilor. Ești cel care iubește, chiar dacă nu este iubit. Ești cel care rămâne credincios și în lucrurile mici. Ești cel care alege adevărul, atunci când nimeni nu veghează. Ești cel care poartă chipul Regelui, chiar când lumea te tratează ca pe un anonim. Ești cel pentru care Hristos a murit. Ești cel în care Dumnezeu investește lumina cerului. Ești cel pe care harul îl transformă zilnic. Ești cel care poate deveni mai mult decât tot ceea ce lumea și tu însuși ai crezut vreodată.

Ellen G. White rezumă acest mister profund în cuvinte de aur: „Adevărata va-

loare a omului este măsura în care în viața lui se reflectă asemănarea cu Dumnezeu.” — *AG*, p. 230. De aceea identitatea ta este, în ultimă instanță, un act de reflecție. Cine te definește? Lumea sau Dumnezeu? Oamenii sau Hristos? Aparențele sau adevărul? Trecutul tău sau promisiunea Lui? Rănile tale sau vindecarea Lui? Slăbiciunea ta sau puterea Sa?

Ellen White spune:

„Cel mai mare succes al lui Satan este să-l facă pe om să uite că este copil al lui Dumnezeu.” — *Tragedia Veacurilor*, p. 555.

De aceea, el lucrează cu rușine, cu vinovăție, cu frică, cu comparație, cu iluzii.

Dar Dumnezeu lucrează cu adevăr, cu har, cu lumina Duhului Sfânt.

„Cel care privește la Hristos este transformat după chipul Lui.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 302.

Identitatea ta nu este doar un dar — este o transformare.

Hristos nu îți dă o etichetă; îți dă o natură nouă.

Hristos nu îți spune doar cine ești; te face să devii ceea ce spune El.

„Când Hristos locuiește în inimă, caracterul se transformă.” — *Parabolele Domnului Hristos*, p. 59.

Și totuși, identitatea nu este doar un nume nou, ci și o misiune nouă.

Pentru că Dumnezeu nu te schimbă doar ca să fii altfel, ci ca să luminezi altfel.

Ellen White afirmă:

„Nimeni nu este oprit să aibă o influență. Orice viață este o rază, fie de lumină, fie de întuneric.” — *Divina Vindecare*, p. 148).

- ✓ Adevărata identitate devine mărturie.
- ✓ Nu prin forță, nu prin strigăt, nu prin afișare, ci prin lumina din interior.
- ✓ Lumina care se vede fără să fie fluturată.
- ✓ Lumina care vindecă fără să se promoveze.
- ✓ Lumina care vine din Dumnezeu și se revarsă în lume fără rușine și fără zgomot.

Așadar, cine ești cu adevărat?

- Ești cel care rămâne după ce tăcerea șterge toate măștile.
- Ești cel pe care îl vede Dumnezeu când oamenii nu te privesc.
- Ești cel care se ridică după ce cade.
- Ești cel care luptă în taină, iubește cu răbdare, iartă în ascuns, plânge în rugăciune și speră chiar când nu vede nimic.
- Ești cel pentru care Hristos a murit.
- Ești cel pe care Duhul Sfânt îl atinge în fiecare zi.
- Ești cel în care Dumnezeu vede ceva ce nici tu nu vezi încă.

Ellen White spune:

„Adevărata valoare a omului este măsura în care în viața lui se reflectă asemănarea cu Dumnezeu.” — *AG*, p. 230.

Și, în cele din urmă, identitatea ta este o poveste — o poveste în care Dumnezeu este Autorul, iar tu ești personajul principal refăcut după chipul Regelui.

Când Dumnezeu Se uită la tine, nu vede doar ceea ce ești, ci vede ceea ce poate face din tine. Vede povestea completă. Vede biruințele viitoare. Vede caracterul matur. Vede inima transformată. Vede un copil al cerului în devenire. Și tot ce îți cere este să-L lași să-ți dea un nume nou, o inimă nouă, o direcție nouă și o identitate adevărată, pentru că „cel mai mare dar pe care îl poți oferi lumii este sinele tău transformat prin harul lui Dumnezeu.” — *Divina Vindecare*, p. 498. Și aceasta este, în cele din urmă, adevărata identitate: nu cine spui tu că ești, nu cine spune lumea că ești, ci cine spune Dumnezeu că ești și cine devii în prezența Lui zi de zi.

Și îți spune: „Eu te-am chemat pe nume... ești al Meu.” (Isaia 43:1). ■

ÎNTRU DOUĂ CĂI

Andrei Șuteu Albu
- Conferința Ardealul de Sud

DOUĂ CĂI - O TEMĂ FUNDAMENTALĂ A BIBLIEI

Regăsim această temă în fiecare carte a Bibliei, cred că fără excepție, deoarece se bazează pe darul suprem oferit omului la creațiune, libertatea de a alege. Alegerea este un dar, dar și o responsabilitate. Fiecare erou biblic sau istoric este ținut minte pentru cel puțin o alegere hotărâtoare — bună sau rea — făcută într-un moment decisiv. Chiar și noi tindem să memorăm anumiți oameni ca repere asociindu-i cu alegerile lor. În esență, istoria fiecărui om este alcătuită din alegerile de zi cu zi, mici în ochii lumii, dar mari în felul în care ne definesc existența.

NOUĂ CĂI, DAR O SINGURĂ DIRECȚIE

Nu, nu este o greșală de tipar în caz că te întrebi. Ne-am obișnuit prea mult cu narativul două căi, una bună - una rea, încât am dezvoltat numeroase teorii și explicații ramificând aceste căi într-o amplă infrastructură teologică. Filozofia creștină modernă ne dă impresia că aceste două căi sunt drumuri paralele, având numeroase puncte comune și variante alternative încât tot ce contează este doar intenția. Este ca și cum Împărăția lui Dumnezeu s-ar afla pe un vârf de munte, iar orice traseu ai alege te conduce într-un final tot acolo; ceea ce se schimbă fiind doar durata și dificultatea călătoriei. Un Dumnezeu tolerant ne va primi pe toți, indiferent pe ce căi venim la El. Sună frumos, ase-

menea acelor „cuvinte plăcute care să gâdile urechile” (2 Timotei 4:3), foarte îndrăgite astăzi de toți cei care se declară creștini. Până când ne jucăm cu macazul dintre căi fără să deraiem?

UȘOR DE SCHIMBAT ÎNSEAMNĂ ȘI REVERSIBIL?

Îți propun un mic exercițiu de imaginație. Putem compara mai degrabă cu, să spunem, cursul unui râu, în care ai două opțiuni clare: ori te lași purtat de curent în aval, ori înaintezi, cu efort, contra curentului spre sursă, spre izvor.

Vizualizezi scena?

Încearcă să mergi contra curentului într-un pârau mic, aproape de izvor și încearcă să înoți contra curentului într-un râu în care deja plutești.

Sesizezi diferența?

Niciodată nu e prea târziu să te întorci, dar cu cât plutești mai mult în derivă purtat de curent, cu atât

dificultatea întoarcerii va fi mai mare. Nehotărârea este percepută ca un curent care te duce de la sine, dacă nu alegi să înoți împotriva lui.

PUNCTUL ALEGERII

Un artist a pictat două uși:

- una largă, frumoasă, plină de lumini — dar în spate era întuneric
- una modestă, strâmtă — dar în spate era lumină

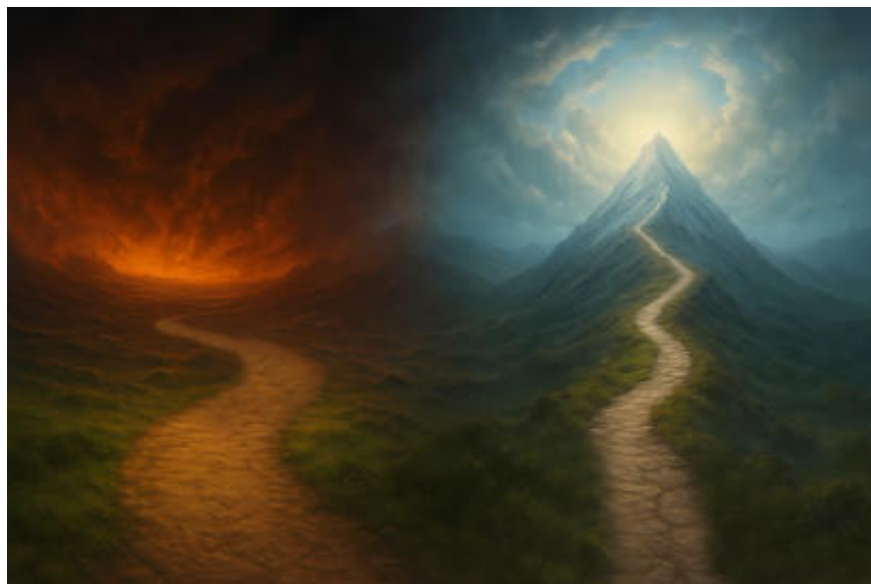
Un vizitator l-a întrebat: „De ce nu ai pictat și holul dintre ele?”

Pictorul a răspuns: „Pentru că nu există. A te opri între decizii înseamnă, de fapt, a alege prima ușă.”

În conflictul dintre Hristos și Satan nu există teren neutru. Isus respinge ideea că poți fi dedicat „cât de cât”. În urma multitudinii de alegeri bune sau rele din viața sa, Solomon afirma: „Cine umblă în neprihănire găsește mântuirea, dar cine umblă pe două căi strâmbe cade într-o groapă”. (RCCV — Proverbe 28:18)

INDECIZIA

Citind versetul anterior îmi vine în minte proverbul românesc „Cine aleargă după doi iepuri nu prinde niciunul”, dar și o rugăciune frecvent auzită în copilărie „Doamne, te rugăm să ne ierți, că nici de lumea aceasta nu ne-am bucurat, și să pierdem viața veșnică ar fi cea mai mare durere”. Poate părea o glumă, dar realitatea este că, analizându-

ne sincer, situația noastră ca tineri născuți în această credință sau adulți „de-o viață la credință” este cât se poate de gravă. Se vede progresul nostru pe calea îngustă sau încă ne intersectăm în fiecare zi cu calea largă? Adventiști în fiecare zi sau adventiști doar de ziua a șaptea (uneori doar dimineața)? Încă un an, încă o săptămână de rugăciune, dar credința mea este mai statornică decât era acum un an? Am luat vreo decizie hotărâtă în acest an sau măcar le-am respectat pe cele luate anterior?

Îți propun să analizăm câteva cazuri de indecizie din Biblie și modul în care se raportează Dumnezeu.

► PĂCATUL LAODICEEI?

Laodicea, simbolul timpului final în bisericile profetice din Apocalipsa, este tocmai biserica nehotărâtă, căldică, prinsă între două poziții: nici rece (opозиție clară), dar nici fierbinte (dedicare clară). Caracterul

problematic al situației nu este că Laodiceea este prea rea, sau nu este suficient de bună, ci că nu este hotărâtă. Aceasta este cea mai periculoasă poziție, pentru că nu permite trezirea. Păcatul Laodiceei nu se rezumă doar la starea de căldicel, ci la incapacitatea sau refuzul de a face o alegere clară. Este postura omului care stă la răscruce și nu pornește pe niciun drum, crezând că indecizia este o opțiune sigură. Dar tocmai aici se ascunde tragedia: a nu alege pentru Dumnezeu înseamnă, fără să-ți dai seama, a alege împotriva Lui. „Amânarea ascultării față de Dumnezeu este de fapt neascultare.” — *Parabolele Domnului Hristos*, p. 325.

Mesajul către Laodicea este o chemare la hotărâre — la asumarea unui drum, la un ‘da’ limpede, rostit din inimă. Dumnezeu nu cere perfecțiune, ci direcție; nu cere să fim deja sus pe munte, ci să pornim pe traseul corect. Iar primul pas este alegerea.

► BEȚIV NONALCOOLIC?

Continuând pe firul Apocalipsei putem merge mai în profunzime. Cine este asociat cu sintagma populară „umblă pe două cărări”? - Bețivul. Întreg capitolul 17 din Apocalipsa descrie femeia desfrânată a cărei caracteristică principală este „îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus”. (17:6). Doar că acest efect nu se rezumă doar la ea: „Cu ea au curvit împărații pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei” (17:2). Însăși curvia este tot o indecizie. Ce reprezintă beția? O stare de alterare a simțurilor și a capacității de a lua decizii. Cum pot bea eu astăzi din vinul Babilonului fără să-mi dau seama? Babilon = confuzie. Nu trăim noi astăzi într-o societate confuză în care totul este permis și nimic nu e greșit? Vreau să văd și cum e pe calea cealaltă, doar puțin, să îmi fac o idee. Satan promite și astăzi ca și Evei: „hotărât că nu vei muri”. Nu mă îmbăt, doar gust puțin răul, pentru că nu este chiar atât de rău dacă toți din jurul meu fac. Sau nici măcar. Mă duc la alt program religios că e mai frumos, mai atractiv, dar mă întorc “beat”, pe două cărări. Nu mă duc pe o cale rea, doar pe o altă cale bună. Ce părere are Dumnezeu? Care e consecința acestor degustări? A treia solie îngerească tranșează

clar „va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu...” (Apocalipsa 14:10 u.p)

Nu vă îmbățați cu apă rece, orice „gură” de confuzie alimentează indecizia.

► PĂCATUL LUI EFRAIM ȘI DAN?

Efraim lipsește din cele douăsprezece seminții (Apocalipsa 7) la numărul celor sigilați. De ce? Avea o sentință mai gravă decât „lăsați-l în pace”, dată prin Isaia: „Va fi călcată în picioare cununa îngâmfată a bețivilor lui Efraim”. (Isaia 28:3). Care era băutura preferată a lui Efraim? - Vinul compromisului. Toată cartea profetului Osea abordează acest subiect. „Efraim se amestecă printre popoare, Efraim este o turtă, care n-a fost întoarsă.” (Osea 7:8). Așa cum Efraim este descris ca o ‘turtă necoaptă pe o parte’ — incomplet, cu două texturi, cu două fețe, lipsit de fermitate și devotament — tot astfel omul care nu face o alegere clară pentru Dumnezeu rămâne prins într-o stare de căldicel spiritual, o nehotărâre care duce treptat la pierderea identității și a chemării sale. „O lucrare doar de suprafață nu va trece testul judecății. Caută o transformare completă”. — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 662. Efraim lipsește din Apocalipsa pentru că, în mod simbolic, reprezintă pe cei care fac alegerea greșită: aleg com-

promisul, amestecarea cu lumea și refuzul unei poziții ferme. Aceste caracteristici sunt în totală contradicție cu caracterul celor 144.000 “nepătați” și “neîntinați”.

Din numărul celor 12 lipsește și seminția lui Dan. Te-ai întrebat aici care ar fi motivul? Urmând etimologia numelor din Geneza, Rahela i-a ales numele acestui fiu “Dan” care înseamnă “a judeca”. Iacov, când și-a strâns fiii pentru ultima binecuvântare, a spus despre el „Dan va judeca pe poporul său.” (Geneza 49:16). Dar nu se oprește la atât și adaugă „Dan va fi un șarpe pe drum, o năpârcă pe cărare, mușcând călcâiele calului, făcând să cadă călărețul pe spate”. (Geneza 49:17). Pare un paradox, nu? Dintre atâtea animale disponibile ca termen de comparație, Iacov alege un șarpe. Cum judecă un șarpe? Aici era mai mult decât o binecuvântare, era o profeție. Atitudinea de mai târziu a acestei seminții a justificat pe deplin comparația. Numele lui Dan înseamnă judecător, însă istoria lui arată drama omului care poartă un nume măreț, dar nu își asumă chemarea. În loc să fie un judecător al dreptății, Dan devine ‘un șarpe pe drum, o viperă pe cărare’, simbol al celui care în loc să aleagă calea adevărului, alege subtilitatea, compromisul și înșelarea. Prima idolatrie organizată în Israel vine chiar din seminția lui Dan,

un ritual înlocuitor cortului de la Silo, o cale proprie (Judecători 18:30–31). Cât de periculos este când un om chemat să distingă binele de rău refuză să aleagă partea lui Dumnezeu... În felul acesta, Dan devine oglinda celui care stă la răscruce între două căi, dar, în loc să urmărească dreptatea, se lasă condus de viclenie și interes propriu — iar indecizia aceasta îl exclude din rândul celor credincioși.

Ce ar spune Dan astăzi? Eu vin la biserică, dar nu aparțin de o biserică. Sunt un creștin modern, creștin freelancer. Fac lucrarea lui Dumnezeu, dar pe căile mele. Aș fi prea limitat să cred că este doar una. Dan este un creștin fățarnic, cu două fețe, una zilnic - una la biserică, una în public - una în privat. Alegerea pe care Dan nu a făcut-o devine lecția solemnă: chemarea de 'a judeca' nu poate fi împlinită fără o alegere hotărâtă pentru adevăr. Minciuna nu există, ea derivă din adevăr. Minciuna trăiește în simbioză cu adevărul, nu ar supraviețui altfel. „Lipsa unei alegeri pentru Dumnezeu este o alegere directă împotriva Lui”. — *Tragedia Veacurilor*, p. 587. Dan va lipsi dintre cei 144.000 pentru că „în gura lor nu s-a găsit minciună”.

► PĂCATUL LUI AHAB?

O scenă celebră a Bibliei îl prezintă pe liderul corupt Ahab în postura de a nego-

cia cu Dumnezeu prin Ilie. Nu credința îl adusese în situația de a alege, ci seceata. Mesajul lui Dumnezeu prin Ilie a fost clar: „Până când veți șchiopăta între două păreri? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L; iar dacă Baal este, urmați-l pe el.” (1 Împărați 18:21, KJV) „El dorește să arate poporului cât de nebunesc era să se îndoiască și să oscileze între două păreri, când aveau lucrările minunate ale puterii maiestuoase a lui Dumnezeu în favoarea lor și nenumăratele dovezi ale îndurării Lui nemărginite și ale bunătății Lui pline de iubire față de ei.” — *Măturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 282.

Unde conduce lipsa de claritate în decizie a unui lider? „Dar poporul nu i-a răspuns nimic.” (1 Împărați

18:21, u.p) „Ce înșelăciune uimitoare și ce orbire înfricoșătoare învăluise Israelul, asemenea unui nor întunecat! Această orbire, această apostazie, nu îi cuprinsese dintr-odată; ea venise asupra lor treptat, pe măsură ce continuaseră să respingă cuvintele de mustrare și de avertizare pe care li le trimisese Domnul, din cauza mândriei și a păcatelor lor. Și acum, în această criză teribilă, în prezența preoților idolatri și a împăratului apostaziat, ei rămân neutri. Dacă Dumnezeu urăște un păcat mai mult decât altul, dintre cele de care se face vinovat poporul Său, acesta este acela de a nu face nimic într-o situație de criză. Indiferența și neutralitatea într-o criză religioasă sunt privite de Dumnezeu ca o

nelegiuire gravă, egală cu cea mai mare ostilitate în fața lui Dumnezeu.” — *Mărturia pentru comunitate*, vol. 3, p. 280. Asemenea unui popor, o biserică este puternică în unitate, dar de multe ori se promovează indecizia chiar de către lideri, prin acțiuni sau lipsa acțiunii.

Drag cititor, deși îți dă toate motivele să o faci, Dumnezeu nu te forțează să-l alegi pe El, dar te încurajează să alegi ceva, să fii asumat pe drumul tău.

CONCLUZII

Ellen White descrie această cale bună ca fiind „Atât de îngustă că nu încapă nici un păcat, dar suficient de largă cât să încapă cel mai mare păcătos”. — *Solii alese*, vol. 1, p. 88.

Ultima împărăție a lumii? - Fierul cu lutul din chip (Daniel 2). Nu poate fi un aliaj, dar reprezintă profetic societatea actuală. Unitate în diversitate, dar nu de principii. A rămâne la o singură părere nu înseamnă a fi îngust la minte, să mergi precum calul, fără să studiezi nimic, ci să analizezi bine, dar să alegi o singură direcție.

Ce ai prefera între un drum foarte bun prost semnalizat, sau un drum mediu bine semnalizat? Pe care ajungi la destinație mai repede? Isus nu ne-a spus că drumul trasat este un drum ușor, dar e un drum sigur, marcat prin sângele

Său. „Dumnezeu nu-și conduce niciodată copiii altfel decât ar alege ei înșiși să fie conduși, dacă ar putea vedea sfârșitul de la început”. — *Divina Vindecare*, pp. 478, 479.

Spunem de multe ori „adevărul este undeva la mijloc”. Într-adevăr, Dumnezeu ne cheamă la echilibru, însă echilibrul nu înseamnă indecizie, nici compromis. În artă există zona gri, în știință zona crepusculară, în farmacologie zona off-label — spații ale interpretărilor, ale riscului și ale incertitudinii. Dar în viața spiritua-

lă, astfel de zone nu pot exista: ‘multe căi pot părea bune omului, dar la urmă duc la moarte’ (Proverbe 14:12). Către ce direcție sunt mai multe căi? Unde duc aparențele noastre opțiuni? „Cu fundul în două

lunii” înseamnă condamnare la înec.

Isus spune în Ioan 14:6 „Eu sunt calea”, nu căile. Ne-a lăsat un traseu prestabilit, urmat și de Pavel „călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Isus”. Isus nu este destinația căilor bune, ci unica și singura cale. Indicatorul semnalizează clar: „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți”. Viața de creștin nu este o rotire continuă într-un sens giratoriu. Alege să lași deoparte indiferența și fii asumat.

Îmi doresc ca acest mesaj să fie pentru tine ori ultima ta prelegere citită, ori punctul decisiv de întoarcere! Ieși din intersecție! Altfel nu vei ajunge nicăieri, ba chiar mai rău, blochezi și drumul altora ... Amin! ■

CE RĂMÂNE ÎN URMA TA?

Horia Ioniță

- Uniune,
Departamentul de Tineret

I. CĂLĂTORIA VIEȚII ȘI ÎNTREBAREA FINALĂ

Te-ai gândit vreodată cum ar arăta viața ta dacă ai putea să o privești de sus, ca un drum desenat pe o hartă? Cu începutul undeva în copilărie, cu răscruci pe care abia le-ai observat, cu urcușuri, coborâșuri și poate chiar câteva ocolișuri pe care nu ți le-ai dorit? Indiferent de cum arată traseul tău, un lucru e sigur: fiecare drum are un final. Iar întrebarea care contează cu adevărat nu este *cât de repede ai mers*, ci **cum ai mers**.

În seria aceasta de prezentări am vorbit despre cele mai mari întrebări ale vieții — unele la care unii oameni nu ajung să răspundă nici măcar la bătrânețe. Ai primit provocări despre darul vieții, despre timp, despre diferența dintre plăcere și sens, despre influențe, identitate și alegeri. Toate acestea nu sunt subiecte

separate, ci fire care se împletesc în povestea ta.

Acum am ajuns la ultima temă: **Finalul drumului. Ce rămâne în urma ta?**

E ca atunci când termini un proiect la care ai lucrat luni de zile și te întrebi: *Ce am pus în el? Ce am lăsat în urmă? Ce am construit, cu adevărat?*

Biblia ne oferă o imagine incredibil de puternică prin cuvintele lui Pavel din 2 Timotei 4:7: „*M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.*” Asta nu e doar o afirmație; e o declarație de final de viață. E genul de concluzie la care visezi și tu – indiferent cine ești, cât succes ai sau cât de multe lupte duci.

Adevărul e că fiecare dintre noi își trăiește viața, conștient sau nu, cu o întrebare în spate: **Ce va rămâne după mine?** O amprentă, o poveste, o influență, un caracter... Și cât de impor-

tant este un caracter adevărat, deoarece „un caracter format în conformitate cu modelul divin este singura comoară pe care o putem lua cu noi din lumea aceasta în următoarea. [...] Cât de importantă este atunci dezvoltarea caracterului în această viață.” — *Îndrumarea copilului* – E. G. White, p. 161. Viața nu e doar despre a ajunge undeva, ci despre a deveni cineva, iar în paginile următoare vom descoperi împreună cum poate arăta acest drum — și cum îl poți trăi în așa fel încât finalul să fie nu un regret, ci o victorie.

II. VIAȚA CA ALERGARE SPIRITUALĂ

Dacă ai participat vreodată la un maraton, un cros sau chiar o oră de sport mai intensă, știi că alergarea nu e doar despre... picioare. E despre respirație, ritm, concentrare, despre

voință, despre momentele în care vrei să renunți și momentele în care îți aduci aminte de ce ai început. Biblia folosește de multe ori metafora alergării pentru viață, tocmai pentru că exprimă atât de bine ceea ce trăim zi de zi.

Adevărul e că fiecare dintre noi alergăm după ceva:

- unii alergă după valoare,
- alții după succes,
- alții după siguranță,
- alții pur și simplu alergă ca să nu rămână în urmă față de restul lumii.

Dar întrebarea reală nu este *cât de repede alergi*, ci **în ce direcție alergi**. Pentru că dacă alergi pe pista greșită, viteza nu te ajută cu nimic.

Când Pavel spune: „*Mi-am isprăvit alergarea*”, nu vorbește despre faptul că și-a bifat toate dorințele. Nu spune: „Am avut bani, am

avut influență, am avut confort”. Ce spune este mult mai profund: „Am mers pe drumul pe care Dumnezeu mi l-a pus înaintea și nu m-am abătut de la el.” E o alergare cu sens, nu cu viteză.

În alergarea ta, s-ar putea să te obosească comparațiile, presiunile sociale, trendurile care se schimbă din oră în oră. S-ar putea să te oprești uneori din cauza dezamăgirilor sau a căderilor. Dar vestea bună este că Dumnezeu nu îți cere să fii cel mai rapid, ci să fii credincios în direcția în care mergi.

Viața ta e o alergare unică. Nu există „copii”, nu există dubluri, nu există alt traseu pentru tine. Iar în alergarea aceasta spirituală, disciplina nu e doar despre efort, ci despre alegerea zilnică de a continua. Pentru că atunci când alergi spre Dumnezeu, fiecare pas, oricât de mic, are sens.

III. MOȘTENIREA INVIZIBILĂ - CE LĂSĂM ÎN INIMA CELOR DIN JUR

Când auzi cuvântul „moștenire”, probabil te gândești la lucruri materiale: bani, proprietăți, ceva lăsat în urmă într-un testament. Dar adevărata moștenire, cea care rămâne cu adevărat după noi, nu este făcută din obiecte, ci din **urme**. Urmele pe care le lăsam în inimile oamenilor.

Ai observat că sunt persoane care, deși nu mai sunt lângă noi, continuă să ne influențeze viața? Poate un profesor care a crezut în tine, un prieten care te-a ridicat într-un moment greu, un bunic care ți-a transmis valori fără să țină discursuri. Ce au lăsat ei în urmă? Nu ceva ce poți pune pe un raft, ci ceva ce porți în suflet.

Aceasta este **moștenirea invizibilă**. Și, chiar dacă nu ne dăm seama, fiecare dintre noi construiește una în fiecare zi. Prin felul în care vorbim. Prin felul în care ascultăm. Prin felul în care iertăm. Prin felul în care ne comportăm atunci când nimănui nu ne aplaudă.

Într-o lume în care imaginea contează mai mult decât caracterul, iar numărul de urmăritori pare uneori mai important decât prietenia reală, uităm un adevăr simplu: **o viață frumoasă nu se măsoară în aprecieri pe rețelele de socializare, ci în vieți atinse**. „Să ne amintim că o viață trăită asemenea lui

Hristos este argumentul cel mai puternic ce poate fi adus în favoarea creștinismului și că un caracter creștin de mică valoare face mai mult rău în lume decât caracterul unui om lumesc.” — *Mărturii pentru comunitate* – E. G. White, vol. 9, p. 21.

Gândește-te puțin:

– Cum îi faci pe oameni să se simtă după ce petrec timp cu tine?

– Ce îți amintește cineva după o discuție cu tine?

– Ce semănăm zilnic în cei din jur: teamă, critică, presiune – sau curaj, speranță și pace?

Moștenirea spirituală este formată din gesturi mici, dar constante. Uneori, un cuvânt spus la timp, o încurajare într-un moment critic sau o decizie morală când era mai ușor să taci, poate deveni o amprentă pentru totdeauna în viața cuiva.

Și mai e ceva: influența ta nu se termină în lumea aceasta. Ce semeni în alții – credință, adevăr, valori – poate avea impact pentru generații pe care nu le vei cunoaște niciodată. Asta înseamnă să trăiești cu sens. „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbă, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție.” (1 Timotei 4:12)

Adevărata ta moștenire nu este ceea ce aduni, ci ceea ce lași în urmă. Nu ceea ce

deții, ci ceea ce dăruiești. Iar moștenirea aceasta începe... azi.

IV. CREDINȚA PĂSTRATĂ – UN ACT DE CURAJ

Dacă ai ținut vreodată ceva fragil în mâini – un obiect din sticlă, un pui de animal, o floare rară – știi că a păstra înseamnă și a proteja. Când Pavel spune: „Am păzit credința”, nu vorbește despre un gest pasiv, ci despre o luptă. O alegere conștientă de a ține strâns ceva ce lumea încearcă mereu să îți smulgă. „Căci nu ne luptăm împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” (Efeseni 6:12)

Astăzi, pentru un tânăr, credința nu e doar o convingere; e un act de curaj.

Nu pentru că ar fi rușinos să crezi, ci pentru că presiunea de a te adapta lumii e imensă.

Trăim într-o cultură care ne spune constant:

— „Fii tu însuți... dar doar dacă te potrivești trendurilor.”

— „Ai libertate... dar doar dacă gândești ca majoritatea.”

— „Fii autentic... dar doar în limitele acceptate social.”

A păstra credința în astfel de condiții nu înseamnă încăpățănare, ci identitate. „Inima este împărțită, mintea firească tânjește cu ardoare să fie asemenea lumii pe atât de multe căi, încât distincția față de lume de abia dacă se recunoaște. [...] Inima, îmbrăcăminte, limbajul, în toate aspectele, trebuie să fie diferite de modele și practicile lumii. Ei trebuie să fie un popor deosebit și sfânt. Nu hainele îi fac să fie deosebiți, ci, din cauză că sunt un popor deosebit și sfânt, ei nu pot purta însemnele asemănării cu lumea.” — *Principiile fundamentale ale educației creștine* – E. G. White, p. 311.

Înseamnă să știi cine ești și cui aparții, chiar atunci când ceilalți nu înțeleg. Înseamnă să spui „nu” când toată lumea spune „da” și „da” când nimeni nu are curajul.

Credința păstrată nu este o tradiție repetată mecanic. Nu e un protocol spiritual. E relația ta cu Dumnezeu — vie, reală, personală. Relația asta respiră atunci când te rogi, când cauți răspunsuri în Scriptură, când alegi binele în locul compromisului, când îți recunoști greșelile, când te întorci la El chiar și după momente de cădere.

Unii cred că oamenii credincioși sunt slabi. Dar adevărul este opusul: trebuie mai multă forță să spui „nu mă schimb după lume” decât să te lași dus de val. Să păstrezi credința nu e pentru cei comozi, ci pentru cei care vor să crească.

A păstra credința e un act de rebeliune sfântă.

Și mai există un aspect important: nu păstrezi credința doar pentru tine. Credința ta devine lumină pentru cei care se simt pierduți, curaj pentru cei frânți, speranță pentru cei care nu mai găsesc direcție. Când tu rămâi ferm, altcineva prinde putere.

De aceea, când Pavel spune „am păzit credința”, e ca și cum ar spune: „În ciuda presiunilor, a dezamăgirilor, a luptei, am rămas cine m-a chemat Dumnezeu să fiu.”

Iar asta este una dintre cele mai mari victorii pe care le poate avea un om.

V. PREGĂTIREA PENTRU VEȘNICIE - O ALEGERE ZILNICĂ

Dacă ți s-ar spune că peste un an vei porni într-o călătorie de care va depinde întreaga ta existență, cum te-ai pregăti? Ai începe să îți strângi lucrurile din timp, ai renunța la ce nu îți folosește, ai învăța ce ai nevoie, ai face ordine în priorități. Partea frumoasă și provocatoare în același timp este că Biblia spune: **viața aceasta este pregătirea pentru veșnicie.** Nu un an, nu o lună... ci întreaga viață.

Sună mare, dar, în realitate, pregătirea pentru veșnicie nu e un proiect grandios realizat peste noapte, ci este o alegere zilnică.

În Predica de pe Munte, Isus vorbește despre cele

două căi: **cea largă și cea strâmtă.** Calea largă e confortabilă, populară, aglomerată... și nu te obligă să renunți la nimic. Calea strâmtă e uneori incomodă, nu e întotdeauna aplaudată, dar te conduce spre ceva infinit mai valoros.

A alege calea strâmtă nu înseamnă să trăiești trist, rigid sau departe de lume. Înseamnă să trăiești cu direcție. Să trăiești cu sens. Să trăiești cu veșnicia în minte, fără să uiți prezentul. De fapt, oamenii care au perspectiva cerului sunt, de obicei, cei mai implicați în viața de zi cu zi. Pentru că știu că fiecare gest, fiecare decizie, fiecare alegere se adună undeva.

Pregătirea pentru veșnicie înseamnă:

Veșnicia nu începe când mori, așa cum auzim mai me-

reu în jurul nostru; veșnicia începe când decizi să trăiești cu Dumnezeu, și asta poate însemna chiar azi.

Nu știi ce aduce ziua de mâine, dar știi ce poți face astăzi: să alegi ce fel de persoană vrei să devii. Pentru că, în cele din urmă, caracterul cu care trăiești este caracterul cu care vei intra în veșnicie. Iar acesta se formează în pași mici, zilnici, consecvenți. Biblia spune „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească va secera din ea putrezirea, dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică.” (Galateni 6:7-8)

VI. EVALUAREA PERSONALĂ - CE AI VREA SĂ RĂMÂNĂ DUPĂ TINE?

Uneori, cele mai importante întrebări nu sunt cele pe care le auzim la școală, la locul de muncă sau în grupul de prieteni. Sunt cele pe care ni le punem în liniște, seara, când telefoanele sunt tăcute și nimeni nu ne mai cere nimic. Întrebări de tipul: Încotro merg? Ce las în urmă? Ce fel de persoană devin?

Dacă viața ta ar fi o carte, ce ai vrea să citească alții în ea? Dacă ar fi o melodie, ce emoție ai vrea să transmită? Dacă ar fi o urmă în nisip, cât ai vrea să dureze?

Nu trebuie să fii faimos ca să lași ceva în urmă. Nu trebuie să fii bogat, influencer sau lider. Trebuie doar să fii

intențional. Pentru că ceea ce rămâne după tine nu este ceea ce ai, ci ceea ce ești.

Întreabă-te sincer:

— Ce îți vor aminti oamenii când se vor gândi la mine?

— Am făcut viața cuiva mai frumoasă?

— Am purtat lumina lui Dumnezeu în locurile unde părea că e doar întuneric?

— Am iubit fără să aștept ceva în schimb?

— Am fost integru când era mai ușor să fac compromisuri?

Uneori, s-ar putea să simți că nu ai realizat mare lucru. Dar adevărul e că impactul real nu se măsoară în aplauze, ci în schimbări mici – o inimă mai liniștită, un om ridicat din descurajare, o decizie inspirată spre bine, un pas făcut spre Dumnezeu datorită exemplului tău.

Îmi amintesc cu multă recunoștință de profesorul meu de vioară de la Colegiul de Artă din Ploiești. Deși, în anii de început, multe dintre lecții au fost

presărate cu lacrimi – rod al emoțiilor mele greu de stăpânit și al rigorilor exigente ale maestrului – timpul m-a ajutat să înțeleg adevărata valoare a acelor momente. Ani mai târziu, am realizat că felul său de a fi, modul în care trăia muzica, standardele pe care le cerea cu fermitate și hotărârea cu care nu renunța până când nu erau atinse, toate acestea erau împletite cu o iubire părintească. O iubire pe care, atunci, nu am știut să o recunosc, dar pe care am observat-o și înțeles-o mai târziu. Astăzi pot spune că domnul concert-maestru al Filarmonicii orașului nu m-a învățat doar să cânt la vioară; mi-a oferit, fără să țină discursuri, o lecție de viață. În orele de vioară, muzica răsuna aproape tot timpul. Însă puținele cuvinte rostite, alături de exemplul personal, au rămas întipărite în mintea mea până în prezent. Am înțeles în mod practic, pe pielea mea, ce înseamnă să fac lucrurile „ca

pentru Domnul” și că viața nu merită trăită oricum, ca și cum ar „merge și așa” – o vorbă mult prea des întâlnită în cultura românească.

Poate și în viața ta există cineva – un părinte, un mentor, un lider – care nu a cunoscut gloria sau faima, dar care ți-a schimbat direcția doar prin felul în care a trăit. Acesta este, de fapt, impactul care contează. Aceasta este moștenirea adevărată.

La final, fiecare dintre noi își scrie, conștient sau nu, propriul „testament al vieții”. Și vestea bună este că, indiferent cum ai trăit până acum, pagina următoare este încă goală. Iar tu poți decide ce scrii în ea.

VII. CONCLUZIE – CHEMAREA DE A TRĂI PENTRU CEEA CE RĂMÂNE

Când tragi linie peste toate temele discutate în această serie – viața ca dar, gestionarea timpului, căutarea sensului, influențele, identitatea și alegerile – toate converg spre un singur punct: **finalul drumului**. Nu finalul ca o încheiere tristă, ci finalul ca o coroană, ca o concluzie, ca un „am ajuns acasă”.

Adevărul e că nu vei fi ținut minte pentru haine, telefoane, note sau performanțe. Dar vei fi ținut minte pentru zâmbete, pentru cuvinte, pentru felul în care ai iubit, pentru curajul cu care ai trăit credința ta. Pentru felul în care te-ai raportat la Dumnezeu.

Imaginează-ți momentul în care vei putea spune, la fel ca Pavel: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihăririi, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2 Timotei 4:8). Nu ca pe o laudă, ci ca pe o mărturie. Ca pe o viață trăită nu la întâmplare, ci cu intenție. Nu pentru lume, ci pentru Dumnezeu. Și știi ceva? Genul acesta de final nu se întâmplă pur și simplu. Se construiește. Se alege. Se trăiește, zi de zi.

Când te gândești la viitor, întreabă-te: „**Trăiesc pentru ce va rămâne sau pentru ce va dispărea?**” Și mai

ales: „**Ce vreau să aud într-o zi de la Dumnezeu – ‘Bine, rob bun și credincios’ sau... altceva?**”

În final, acesta e adevărul: fiecare zi e o invitație să te apropii de idealul tău spiritual. Să fii mai viu, mai autentic, mai aproape de cer. Să trăiești cu veșnicia în inimă. Nu ai dori să se spună și despre tine ca despre Elisei: „Și el, care fusese credincios în cele mărunte, s-a dovedit credincios și în lucrurile mari.” (*Educație* – E. G. White, p. 60)?

Iar dacă alegi să trăiești astfel, ai încredințarea că pentru cel care trăiește cu Dumnezeu, sfârșitul nu este o încheiere, ci momentul în care viața începe cu adevărat. Un început pentru care fiecare zi trăită cu credință a meritat pe deplin. ■

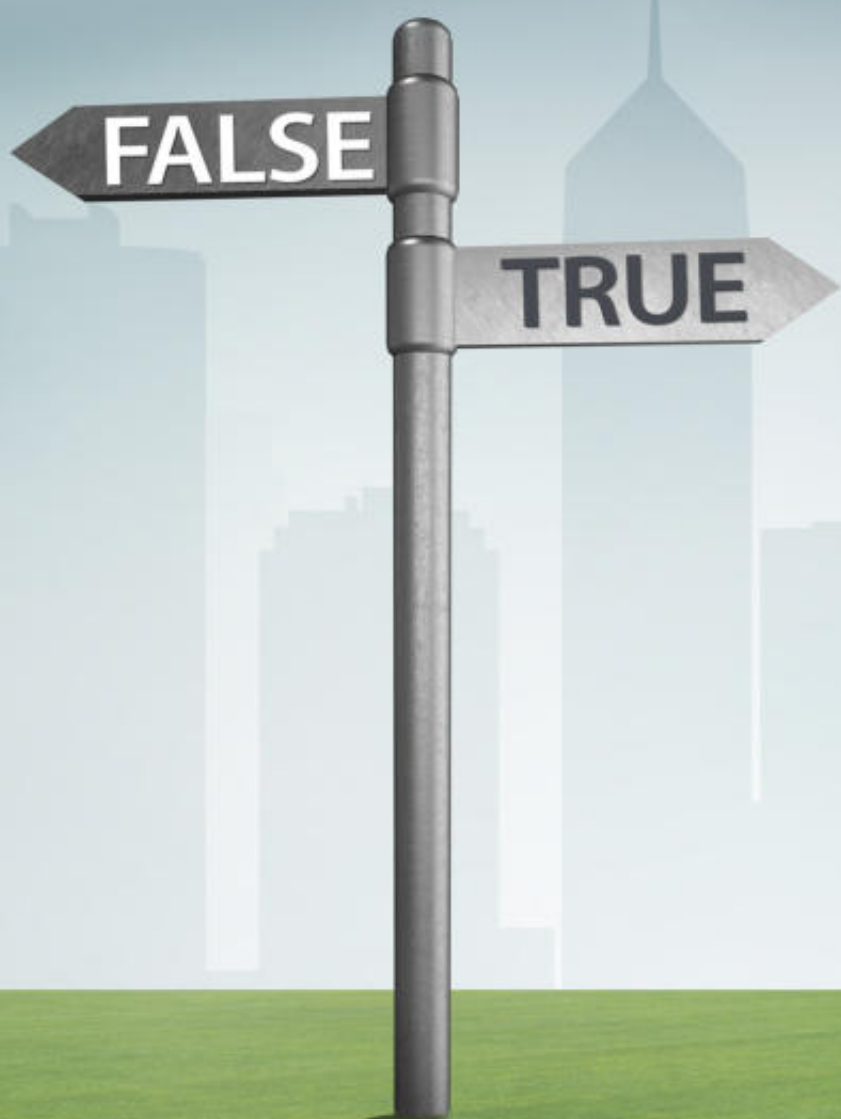

*„Viața ta este prea prețioasă ca să fie tratată
ca și cum n-ar valora decât puțin... Consultă
Cuvântul lui Dumnezeu, ca să știi cum să-ți
trăiești viața care a fost cumpărată pentru
tine cu un asemenea preț imens...*

*Asigură-te că nu urmezi numai ceea ce-ți
spune inima, ci fă alegeri bazate pe respectul
tău față de Dumnezeu.”*

- Chemați să fim diferiți, p. 75.

Săptămână de rugăciune pentru tineret
20 februarie - 1 martie 2026

VIATA
între alegeri,
scop și veșnicie